

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

СЕРЕДА 4 ЛЮТОГО 2004 року

№ 21 (3271)

ТВОРЧІ ЗВІТИ ОБЛАСТЕЙ

«Черкащина моя — духовності скарбниця»

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Так назвали організатори творчий звіт майстрів мистецтв і художніх колективів Шевченкового краю, присвячений 50-річчю утворення Черкаської області та 190-й річниці від дня народження Великого Кобзаря. Відбувся він минулої п'ятниці в Національному палаці «Україна» і був завершальною культурно-мистецькою акцією Днів культури області, проведеною нею у столиці.

(Закінчення на 3-й стор.).

ОФІЦІЙНО

Проекти поки що залишаються проектами

Учора Голова Верховної Ради Володимир Литвин зустрівся з Міністром закордонних справ Ісламської Республіки Іран Камалем Харразі. Сторони обговорили двосторонні відносини, наголосивши на необхідності розширення міжпарламентського співробітництва. Іранський гість зустрівся також з Президентом України Леонідом Кучмою і Прем'єр-міністром Віктором Януковичем.

А перед цим у Києві відбувся перший раунд україно-іранських переговорів на рівні міністрів закордонних справ Костянтина Грищенка і Камаля Харразі. Як повідомив журналістам по закінченні переговорів Костянтин Грищенко, відбувся обмін думками відносно майбутнього графіка контактів на політичному рівні. Звичайно, сторони приділили увагу економічним відносинам.

(Закінчення на 2-й стор.).

МИРОТВОРЦІ

Їм буде легше

Фото Леоніда ЛОГВИНЕНКА.

У Харківській і Львівській областях сформовано перші групи контрактників, що їдуть на зміну миротворцям першої хвилі, котрі відслужили в Іраку півроку. Минулого понеділка відбула в «гарячу точку» перша двадцятка миротворців.

Миротворчий батальйон вишикувався на плацу в повному складі. Двадцять його бійців, на відміну від інших, — у касках. Для них відрядження почалося. Решті — чекати його ще тиждень чи більше. Ротація триватиме до 1 березня.

У батальйоні кажуть, що миротворцям другої хвилі буде легше. Підготовку на базі в Башкирівці проводили з урахуванням ситуацій, з якими вже зіштовхувався український контингент. Використовували велику кількість імітацій, щоб люди звикли до вибухів снарядів, **повідомляє наш власний кореспондент Микола КОСИЙ.**

Коротко про важливе

Учора

■ Народжувати дітей попри економічні негаразди! До цього спонукає угода про співробітництво між Державним комітетом України у справах сім'ї та молоді та ТОВ «Бі-Ес-Сі-Ей Україна», яку підписано в Києві.

Сьогодні

■ Біля Кабінету Міністрів учасники акції протесту спалять рукописи, які внаслідок урядової політики у сфері книговидавання ніколи не стануть книжками.

Завтра

■ У столиці відбудеться офіційне відкриття виставки «Сучасна освіта в Україні—2004».

ПРЕМ'ЄРА РУБРИКИ

НавколоЕколо

Тут можна буде дізнатися про природу, екологічні проблеми, рідкісні види тварин і рослин. Для декого це буде зустріч з давніми знайомими, дехто відкриє для себе щось незвичне. А хтось, можливо, замислиться про ставлення до поки що багатої нашої природи.

Перший матеріал «Нічні тіні...» читайте на 6-й стор.

ПРЕЗИДЕНТА ОБИРАТИМУТЬ ВСЕНАРОДНО

Ранкове засідання 3 лютого

Приблизно о 10 годині 15 хвилин Голова Верховної Ради Володимир Литвин, звертаючись до вщерть заповненої сесійної зали, повідомив, що відповідно до статті 83 Конституції України на вимогу більш як 150 народних депутатів об 11 годині буде відкрито позачергову сесію парламенту цього скликання. На порядок денний винесено постанову про внесення змін до постанови ВР від 24 грудня 2003 року про попереднє схвалення законопроекту 4105, що передбачає зміни до Конституції України. Повідомляв це глава парламенту під протестні вигуки «Не буде цього!» представників опозиційних фракцій. Ще приблизно через 10 хвилин через гучномовець було запрошено керівників депутатських груп і фракцій зібратися у кабінеті Голови Верховної Ради.

(Закінчення на 2-й стор.).

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

БЛІЦОПИТУВАННЯ — ТЕРНОПІЛЬ

Що вас сьогодні хвилює найбільше?

Володимир, 53 роки:

— Мене звільнили, як кажуть, під гарячу руку. Усі це знають і співчувають, але за працевлаштування вимагають суму з багатьма нулями.

Олена Дмитрівна, ветеран війни, 78 років:

— Наш під'їзд відключили від тепла. Вранці на дверях вивісили попередження, а опівдні батареї стали холодні. У мене немає боргів перед комунальниками, чому карають усіх підряд?

Любов Максимівна Гуменюк, колишня вчителька:

— Нам з чоловіком під 80, знову доведеться обробляти 40 соток городу, щоб вижити. Працюємо на ліки, лікуємося, щоб працювати.

Марія Адамівна Проць:

— Намагаюся привчити онука до книжок. Але в нього тільки телевізор і комп'ютер у голові...

Богдан Дмитрович:

— Швидше б весна — і на дачу! Біля землі хоч трохи розвіюся.

Розпитувала Любов ЛЕВИЦЬКА.

У НОМЕР

По той бік урожаю

До країни надійде чергова порція імпортного збіжжя

У Нацбанку на черговій нараді, що її НБУ проводив спільно з урядом, Мінагрополітики та Асоціацією комерційних банків, заздалегідь вирішували актуальну до весняно-польових робіт проблему: кредитування аграрного виробництва. Власне, питання — позичати чи не позичати — перед банкірами не стояло. Позичати! А забезпечення підприємств агропрому достатніми обсягами кредитних ресурсів Нацбанк навіть оголосив пріоритетною позицією у своїй політиці. Така позиція цілком вмотивована, вважає його глава Сергій Тігіпко: «Не будемо забувати, що цей сектор є системоутворюючим для інших галузей. Легка промисловість, переробна промисловість практично без сільського господарства, якщо там є проблеми, також працювати не можуть. Надзвичайно багато залежить від експорту. І стабільна гривня буде стабільною тоді, коли сільське господарство буде експортером і не буде завозити зерно».

(Закінчення на 2-й стор.).

Акція «Зір»

У рамках Всеукраїнської акції «Зір» у Луганській області вручено окуляри перший партії інвалідів — ветеранів Великої Вітчизняної війни. Мобільними лікарськими бригадами обстежено більш як дев'ять тисяч таких луганчан і, як показали результати оглядів, 76 відсотків з них мають потребу в корекції зору. Усього окулярів з індивідуально підібраним типом оправ і футляри до них одержать майже сім тисяч інвалідів, **інформує наш власний кореспондент Алла АНТИПОВА.**

Штурмували міськвідділ міліції

після намазу з нагоди Курбан-байраму пішли близько 150 мусульман Судака. Так вони висловили незгоду з рішенням правоохоронців затримати на три доби їх одноплемінника Ісмета Салієва після того, як чотири місяці тому він, чемпіон світу 2000 року з греко-римської боротьби серед ветеранів, брав участь у побутовій бійці. Спробу пікетників прорватися через ворота ізолятора тимчасового утримання його начальник довелося зупинити пострілом у повітря з табельного пістолета. Тоді учасники мітингу перемістилися до іншого входу в приміщення і розбили там кілька вікон. У міліції дії татар розцінили як спробу тиску на слідство і заявили, що арешт підозрюваного проходив у рамках закону, **повідомляє наш власний кореспондент Віктор ХОМЕНКО.**

НАДЗВИЧАЙНА СИТУАЦІЯ

Севастополь завмер в очікуванні

Понад сто севастопольців відселено зі своїх будинків, розташованих поблизу епіцентру вибуху, що може статися будь-якої хвилини. Власне, один вибух, який забрав два людські життя, у центрі Севастополя вже пролунав у суботу, про що «ГУ» повідомив у вчорашньому номері.

Як з'ясувалося, під час розбирання знайденої у морі авіаційної морської донної міни, котру троє мисливців за кольоровими металами сприйняли за буй, спрацював тільки пристрій захисту міни від знешкодження. А основний заряд, що не вибухнув і потужність якого еквівалентна приблизно тонні тротилу, зруйнувало, може завдати ще більшого лиха. У місті створено штаб з ліквідації надзвичайної ситуації. Міжвідомча комісія має розв'язати непросте питання: як безпечно знешкодити міну? На місці підривати не можна через величезну потужність заряду, вивозити дуже небезпечно — від найменшого поштовху чи струсу може статися самочинний вибух. До речі, досі ніхто ще не зміг відповісти й на запитання, як троє осіб зуміли підняти з дна моря вибухонебезпечний предмет вагою 960 кілограмів і перевезти його з іншого кінця міста на відстань понад десять кілометрів, **передає наш власний кореспондент Світлана КАЛИНОВСЬКА.**

СЬОГОДНІ ЧИТАЙТЕ:

Укргідрометцентр попереджає про підвищення рівня води на річках Закарпаття

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Президента обиратимуть всенародно

Ранкове засідання 3 лютого

(Початок на 1-й стор.).

Об 11-й годині глава парламенту в оточенні народних депутатів, переважно членів фракції СДПУ(о), зайняв своє робоче місце і попросив депутатів зареєструватися. На табло висвітилася цифра 323. В. Литвин оголосив позачергову сесію відкритою, і в цей час у нього із гурту депутатів-опозиціонерів полетіли папери, роздані їм для розгляду, залишки букетів. Попри протестне скандування опозиційно налаштованих депутатів і неймовірний гул, глава парламенту виніс на голосування проект нової постанови ВР, який, за його словами, було погоджено з керівниками 10 фракцій. Враховано головну вимогу — вилучити із законопроекту норму про обрання глави держави парламентом, тобто чинною залишається стара норма, за якою Президента обиратимуть всенародно. Попри моральний, а почасти і фізичний (з вириванням мікрофонів) спротив опозиційних фракцій, постанову ВР прийнято конституційною більшістю — на табло висвітилися 304 голоси «за». Жоден депутат не утримався і не проголосував проти. (Не взяли участі у голосуванні 18 осіб). Ще одним таким самим дружним, якщо судити із цифр на табло, виявилось і голосування за пропозицію розпочати чергову, п'яту, сесію ВР о 16-й годині цього самого дня. До того ж головуючий оголосив про початок, після 30-хвилинної перерви, зборів народних депутатів.

Анатолій БЕНЬ.

ДУМКИ З ПРИВОДУ

Олександр ВОЛКОВ (позафракційний):

— Сьогоднішнє голосування — 304 голоси — свідчить про те, що опозиція повністю розколота. У ній залишилися «Наша Україна» і БЮТ. Переконаний, що законопроект №4105 отримав «зелене світло», поправки до Конституції буде прийнято. Але, гадаю, найближчим часом триватиме блокування роботи парламенту.

Роман ЗВАРИЧ («Наша Україна»):

— Питання в юридичному вимірі: чи можна вносити зміни до постанови про попереднє схвалення законопроекту про внесення змін до Конституції на позачерговій сесії? Якщо так, то тоді, наприклад, що заважатиме наступному парламентові буквально за один день змінити всю Конституцію? У цьому є всі елементи конституційного перевороту. Головна претензія ПАРЄ була саме до процедури схвалення законопроекту №4105. Бо для розвиненої демократії скрупульозне дотримання процедури вважається основним мірилом у ступені демократичності.

Нестор ШУФРИЧ (фракція СДПУ(о):

— Треба врівноважити нервову систему представникам «Нашої України», подивитися на реалії життя. І якщо вони зацікавлені в подальшому розвитку демократичних засад в Україні, то мають приєднатися і боротися за прийняття принаймні закону про пропорційні вибори. Якщо «нашоукраїнці» продовжуватимуть блокувати роботу, ми можемо піти на дуже цікаві адекватні кроки.

Олександр МОРОЗ (фракція СПУ):

— Думаю, емоції вгамуються, і ми підемо назустріч потребам суспільства стосовно зміни системи влади. Вважаю, що зміни до Конституції буде проголосовано, а найгострішою буде дискусія щодо строків введення цих змін. Але, сподіваюся, знайдемо компромісне рішення заради послідовної передачі повноважень від Президента до парламенту та уряду. Напевне, вже варто розпочати роботу і над змінами до Конституції стосовно місцевого самоврядування.

Олександр ТУРЧИНОВ (фракція БЮТ):

— На жаль, позиція соціалістів для нас була несподіванкою і навіть шоком. Напередодні відкриття сесії ми закінчили переговори майже о 23-й годині, спільно підписали з соціалістами вимоги до більшості. А перед початком сесії Олександр Мороз на погоджувальній раді підписав запропоновану «більшовиками» постанову, не читаючи її. Не хочу давати жодних оцінок, але головна проблема сьогодні — це єдність опозиції, що поставлена під знак питання.

Володимир РИБАК (фракція «Регіони України»):

— Скільки проведено консультацій, і з участю Президента і уряду, скільки сил та енергії спрямовував Володимир Литвин на те, щоб примирити позиції. І коли все вже, здавалося, напрацьовано і погоджено — не дають вести сесію. Оцініти це немає слів. Ми навіть у дитинстві, коли були маленькі, не могли так поводитися, як нині деякі депутати. Водночас я ще не схильний твердити про розкол опозиції. Гадаю, що просто деякі фракції не хочуть взагалі жодної політреформи, а прагнуть провести президентські вибори за старою схемою.

Юліана ШЕВЧУК.

ФОТОФАКТ

У Києві почалися «Музичні вечори в Андріївській церкві» — проект Національного заповідника «Софія Київська». Четвертий творчий сезон відкрив камерний оркестр симфонічної капели «Ренесанс».

Фото Юрія ІЛЛЄНКА (Укрінформ).

АКТУАЛЬНО

Політична реформа повинна відбутися

«Ні за яких обставин я не збираюся брати безпосередню участь у президентських виборах», — заявив Леонід Кучма під час зустрічі з лідерами фракцій Верховної Ради, що відбулася з їхньої ініціативи. Глава держави вважає своїм завданням забезпечити прозорі, демократичні вибори «без суттєвих порушень», щоб ми показали: «ми йдемо шляхом демократії», а «не тільки декларуємо». Про це йдеться на офіційному сайті глави держави. Леонід Кучма також наголосив, що ніколи не пропонував виборів Президента в парламенті, а завжди був за всенародне волевиявлення.

Під час зустрічі, в якій взяли участь керівництво парламенту та Прем'єр-міністр України Віктор Янукович, обговорили подальше проведення політичної реформи в країні. Глава держави, зокрема, зазначив, що не збирається брати участь в обговоренні роботи сесії. «Це суто ваша проблема. Мене хвилює проблема політичної реформи. Я вважаю, що вона обов'язково повинна відбутися», — наголосив Леонід Кучма.

За його словами, конституційна реформа потрібна для створення дієвої і відповідальної влади. «Я неодноразово наголошував: якщо парламент прийме тільки одне рішення, що за результатами парламентських виборів утворюється коаліційна більшість, яка сформує уряд, і вона візьме на себе відповідальність, а Президент отримає право розпуску парламенту за відповідних ситуацій, то я вважав би, що головне завдання ви виконали», — додав глава держави.

Як повідомив постійний представник Президента України в парламенті Олександр Задорожний, учасники зустрічі попередньо домовилися, що в тексті законопроекту залишать систему виборів Президента. Крім того, за його словами, досягнуто «повної домовленості» стосовно голосування за законопроект про вибори народних депутатів на пропорційній основі, за постанову про проведення виборів Президента 31 жовтня 2004 року. Проте залишилося всі домовленості закріпити на папері. Народний депутат також повідомив, що координатором парламентської більшості переобрали Степана Гавриша.

ЦВК працюватиме у новому складі

Президент України Леонід Кучма вніс до Верховної Ради подання про призначення 12 нових членів Центральної виборчої комісії. Про це «ГУ» повідомили у прес-службі глави держави.

Зокрема, він пропонує парламенту призначити Валерія Бондіка, Ярослава Давидовича, Юрія Донченка, Валентину Завалевську, Володимира Заплатинського, Ігоря Качура, Сергія Ківалова, Руслана Князевича, Михайла Охендовського, Броніслава Райковського, Броніслава Стичинського, Ігоря Толкачова.

Крім того, Л. Кучма вніс до парламенту подання про звільнення 12 членів Центральної виборчої комісії, термін повноважень яких закінчився 20 січня.

Вл. інф.

ОФІЦІЙНО

Проекти поки що залишаються проектами

(Початок на 1-й стор.).

Як відзначив глава українського МЗС, у минулому році товарообіг між нашими країнами зріс на 70 відсотків. Україна й Іран не збираються зупинятися на досягнутому, і тому в МЗС України обговорювали механізми підвищення взаємодії в різних сферах. Зокрема, в літакобудуванні, енергетиці, транспортній галузі. Костянтин Грищенко також наголосив, що йшлося і про нові великомасштабні проекти. На жаль, довідатися в міністра щось конкретніше про старі і нові проекти не вдалося. Посилаючись на дефіцит часу, глава прес-служби МЗС не дозволив поставити Костянтинові Грищенку жодного запитання.

Стосовно його іранського колеги, то той неодноразово запевняв журналістів, що наші відносини перебувають на високому рівні. Підтвердженням цього, на думку іранського гостя, є частий обмін делегаціями. Одержав запрошення відвідати Іран і Костянтин Грищенко.

Камаль Харразі також відзначив, що одним з обговорюваних проектів був проект транспортування газу з Ірану через Україну в європейські країни. Треба зазначити, що цей проект обговорюється вже не перший рік, однак у МЗС ставляться до нього поки що без зайвих очікувань.

Відповідаючи на запитання про політичну кризу в Ірані і можливості перенесення парламентських виборів у цій країні, міністр закордонних справ Ірану наголосив, що «його країна перебуває на шляху реалізації демократії», і вважає за необхідне поважати законодавство. «Уряд нашого президента Хатамі хоче, щоб вибори були демократичними і народ міг обрати своїх депутатів», — заявив Камаль Харразі.

Яна СТАДІЛЬНА.

ПОГОДЖУВАЛЬНА РАДА

У пошуках компромісу

На прохання лідера соціалістів Олександра Мороза було оголошено 10-хвилинну перерву, і опозиція отримала можливість обговорити пропозиції проведення позачергової сесії 3 лютого. Однак лідери опозиційної трійки більш як годину продовжували свою нараду, а лідери фракцій більшості, не дочекавшись, вирішили розійтися.

В інтерв'ю журналістам соціал-демократ Нестор Шуфрич заявив, що фракції «Наша Україна», СПУ та БЮТ «шукають нові підстави, щоб продовжити протистояння в парламенті».

Він висловив сподівання, що підготовлена політична угода має задовольнити всі «здорові сили, які реально бажають провести політичну реформу». Н. Шуфрич зазначив, що парламентська більшість запропонувала опозиційним фракціям, зокрема «Нашій Україні», дочекатися рішення КС з цього приводу і тоді «повернутися до дискусії».

А фракції «Наша Україна» і БЮТ запропонували більшості свій варіант вимог, серед яких — переголосування законопроекту «Про внесення змін до Конституції України» №4105. Про це в інтерв'ю журналістам повідомив уповноважений представник фракції «Наша Україна» Петро Порошенко.

П. Порошенко також підкреслив, що фракція «Наша Україна» готова до проведення позачергової сесії парламенту.

РЕАЛІЇ

По той бік урожаю

(Початок на 1-й стор.).

Врешті-решт, сторони підписали меморандум про взаєморозуміння, хоча перешкод на шляху наповнення агросектору позичками ще чимало. Головна з них — велика заборгованість господарств перед банками. Заклики-гасла від уряду не забувати про хліб насущний та підтримати продовольчу безпеку банкіри перекривали прозаїчним: треба працювати над механізмами, які гарантували б повернення кредитів.

Разом з розв'язанням питань урожаю прийдешнього доводиться пожинати проблеми, народжені торогічними зерновими недородами. Кабмін просить трейдерів у найближчі два місяці завезти до країни 700 тисяч тонн продовольчого збіжжя. Віце-прем'єр з питань АПК Іван Кириленко пояснив, що в державних засіках необхідний запас збіжжя — три мільйони тонн — є, але регіонами резерви розподілено нерівномірно. І ці 700 тисяч тонн необхідні для підстраховки, щоб знову не поповзли вгору ціни на хліб.

Галина КВІТКА.

АРХІВАРІУС

З 4 по 11 лютого 1945 року в Лівадійському палаці в Ялті відбулася Ялтинська конференція глав урядів СРСР, США і Великобританії: голови Ради Народних Комісарів СРСР Й. Сталіна, президента США Ф. Рузвельта і прем'єр-міністра Великобританії У. Черчілля. На Ялтинській конференції було узгоджено плани остаточного розгрому Німеччини, а також визначено головні принципи післявоєнного облаштування світу.

Тут приймали рішення про поділ Німеччини, про членство радянських республік у майбутній ООН (Молотов спочатку пропонував три — Україну, Білорусію і Литву, мотивуючи це тим, що Британська Співдружність представлена в повному складі). Було також заплановано і проведення установчої конференції ООН у США в квітні 1945-го.

А фактично в Ялті було підтверджено, що Східна Європа залишається в радянській, а Західна Європа і Середземномор'я — в англо-американській сфері впливу.

Юрій ПЕРЕБАЄВ.

СПОРТ

Футбол. Молодіжна збірна України (U-21, тренер Павло Яковенко) перебуває у Греції, де має провести товариські матчі з місцевою олімпійською збірною. У складі нашої команди: **воротарі** — Станіслав Богуш («Металург», Запоріжжя), Андрій П'ятов («Ворскла-Нафтогаз»), Євген Ширяєв («Чорноморець»); **оборонці** — Євген Чеберячко («Закарпаття»), Микола Іщенко («Карпати»), Андрій Ханас (ЦСКА), Андрій Прошин, Сергій Пучков, Григорій Ярмаш (усі — «Динамо»), Олександр Гусаров («Шахтар»); **півоборонці** — Олександр Алієв, Андрій Оберемко, Сергій Рожок, Олександр Ситник (усі — «Динамо»), Денис Голайдо («Таврія»), Любомир Іванський («Карпати»); **нападники** — Артем Мілевський, Дмитро Воробей (обидва — «Динамо»), Віталій Несін («Дніпро»).

На першому зборі в Туреччині одеський «Чорноморець» з рахунком 4:1 переміг у товариському матчі російські «Крилья Советов». Приємний факт, бо самарці — вельми сильна команда. В одеситів відзначилися: Балабанов, 13, Уваров, 27, Інджич, 44, Митерв, 70, з пенальті.

Вільна боротьба. Братислава (Словаччина). Кваліфікаційний турнір. Дві олімпійські ліцензії завоювали українські спортсмени. Зазначимо, що за результатами турніру п'ять перших місць давали олімпійську ліцензію. Всього на братиславському килимі змагалися троє українців. У вазі до 60 кг Василь Федоришин посів третє місце — у зустрічі за «бронзу» він виграв у канадця Гіві Сіссаурі. Ще одну ліцензію виборов Ельдар Асанов, який став переможцем у категорії до 84 кг. У фіналі Асанов переміг японця Хідекацу Якогаму. Наш Володимир Сиротін (вага до 74 кг) не пройшов кваліфікацію. Але в нього ще є шанс надолужити згаяне. За два тижні на турнірі в Болгарії.

Висловлюємо щире співчуття народному депутату України, голові підкомітету з питань доходів бюджету Комітету Верховної Ради України з питань бюджету БАРАНІВСЬКОМУ Олександру Петровичу у зв'язку з тяжкою втратою — смертю матері

Лідії Никифорівни.

Голова Верховної Ради України В. ЛИТВИН.
Перший заступник Голови Верховної Ради України А. МАРТИНЮК.
Заступник Голови Верховної Ради України О. ЗІНЧЕНКО.
Керівник апарату Верховної Ради України В. ЗАЙЧУК.

Час летить невпинно, не зважаючи на людські почуття та страждання. Важко отримувати звістку про втрату найдорожчої у світі людини — матері. Проте її світлий образ, тепло її рук назавжди залишаться в серці і супроводжуватимуть усе життя.

Висловлюємо глибоке співчуття членові Комітету Верховної Ради України з питань бюджету Баранівському Олександру Петровичу з приводу смерті його матері

Лідії Никифорівни.

З повагою, від імені членів Комітету Верховної Ради України з питань бюджету голова комітету Петро ПОРОШЕНКО.

Працівники апарату Верховної Ради України висловлюють щире співчуття завідувачеві групи — головному консультанту Комітету Верховної Ради з питань аграрної політики та земельних відносин КРАСНИКУ Миколі Григоровичу у зв'язку з тяжкою втратою — смертю батька

Григорія Федоровича.

«Черкащина моя — духовності скарбниця»

ТВОРЧІ ЗВІТИ ОБЛАСТЕЙ

(Початок на 1-й стор.).

А за день перед тим на сцені цього палацу окремо звітували мистецькі колективи лише Черкаської обласної філармонії. Господарями сцени були уславлений Черкаський державний заслужений український народний хор. Особливого звучання концерту надали пісні у виконанні нашої берегині, Героя України народної артистки України Раїси Кириченко. Своє високе мистецтво демонстрували також відоме тріо бандуристок «Вербена» у складі красунь народних артисток України Лідії Зайнчківської, Людмили Ларікової та Ольги Калини, чудовий ансамбль «Росава», інші провідні майстри сцени краю. Фактично це був платний концерт, який набрав повну залу глядачів. Та це не завадило фінальному звітові, який проходив також за наповненої зали, і промовисто засвідчив: черкащанам є що показувати у столиці, й не один день. На відміну від інших областей вони не жахаються головної сцени країни.

Утім, офіційне відкриття Днів культури Черкаської області в Києві відбулося в Національному академічному драматичному театрі імені Івана Франка. Черкаський обласний музично-драматичний театр імені Т. Г. Шевченка показав там прем'єру вистави «Великий льох» за містерією Т. Г. Шевченка. В урочистостях узяв участь голова Комітету Верховної Ради з питань будівництва, транспорту і зв'язку Валерій Пустовойтенко.

Та повернімося до головної події Днів культури області — звіту майстрів мистецтв і художніх колективів з усього краю.

Ще задовго до його початку всі вестибюлі, холи і поверхи Національного палацу «Україна» вирували. То там, то там співали й танцювали художні колективи. Не пройти було на виставці творів майстрів декоративно-ужиткового мистецтва, музейних експонатів, краєзнавчої літератури Черкащини. І, здавалося, немає потреби продовжувати свято на сцені...

А на ній було золото корогов, гетьманських клейнодів і бунчуків, маєво жупанів і стрічок, звуки дзвонів, гомін тулумбасів і бандур. І над усією цією веремією — могутнє багатоголосся людського моря. Линула величальна пісня Черкаського державного заслуженого українського народного хору. Так іскрометно і масштабно, хвилююче і пристрасно розпочався пролог творчого звіту Черкащини. Постановнику літературно-театралізованої композиції «Минуле з майбутнім в одвічнім єднанні» народному артисту України Аліму Ситнику вдалося ємно й образно передати дух і звитягу багатьох поколінь найвидатніших українців, які народилися, жили, творили на благословенній землі Богдана і Тараса.

Крім прологу, одним з найяскравіших блоків програми став виступ народних фольклорних колективів Черкащини, названий «Співає батьківська криниця». Розпочав його чудовий ансамбль пісні і танцю «Вільшанка» з Городища, котрий запросив на «весілля» все «село» ще й «сусідських трішки». Родинний дует троїстих музик з Умані, гурт українських музик «Гайда» з Катеринополя, хор «Дивоцвіт» з Умані, чигиринська «Козачка», чорнобаївська «Степовичка», гармоністи з Жашкова — 17 різнопланових самодіяльних колективів з усіх кінців Черкащини склали духмяний, барвистий букет самобутніх народних талантів. А підкорила всіх 75-річна солістка із села Лящівки Чорнобаївського району Ганна Ірклієнко, котра разом зі своїми співучими односельчанками не лише втішила старовинною жартівливою піснею, а ніби кинула глядачам жменю радості й оптимізму: «Бачте, незважаючи на жодні незгоди, Україна співає і співатиме!» До слова, життєрадісна і бідова Ганна Ірклієнко — призер «Голосу України» в номінації «кращий голос Чорнобаївського району», і про неї наша газета недавно розповідала. Як і про Миколу Масюка, соліста ансамблю «Дніпрова веселка» з Канева, котрий знаменитий ще й тим, що написав музику до пісні-гімну «Голосу України» й чудово її виконав і записав на диск. Його виступ, красивий голос і пісню «Україночки» також гаряче вітали глядачі.

Приємно відзначити, що концерт черкащан умістив у своїх рамках різні жанри музичного і пісенного мистецтва. Поєднав різні покоління майстрів мистецтв та самодіяльних артистів. На сцені танцювали п'ятилітні «козачата» і вісімдесятирічні співаки-ветерани. Кияни та гості столиці слухали зведений оркестр народних інструментів, капелу бандуристів, джаз-банд, симфонічний, духовий оркестри, хор хлопчиків. Окрасою вечора був виступ Раїси Кириченко, яка тривалий час працювала в легендарному Черкаському хорі і нині тісно співпрацює з колегами, з композитором Анатолієм Пашкевичем.

До ювілею і звітів області у столиці там, за словами начальника обласного управління культури Івана Козленка, який був і керівником творчого проекту, створили нові оркестри: духовий, народних інструментів, симфонічний, естрадний. Всі учасники виступали в нових костюмах. І ще така похвальна ознака. Черкаське земляцтво протягом двох днів організувало екскурсії для дітей — учасників головного звіту. А їх було майже 500. Багатьох приймали ректори кількох навчальних закладів Києва. Оце наша стисла розповідь про цікаві й оригінальні Дні культури Черкаської області у столиці України.

Яків ГАЛЬЧЕНКО; Лідія ТИТАРЕНКО.

Київ.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

ТЕНДЕНЦІЇ

«Нори» проти шахт

Видобуток вугілля на глибині до 100 метрів у Донецькій області ведуть 49 приватних підприємств. Здебільшого в східному районі (Сніжне, Торез), це так звані легалізовані «копанки». Незважаючи на зусилля влади і правоохоронних органів, узаконені «нори» — в меншості. Всього ж, за підрахунками фахівців, в області налічується понад 300 точок нелегального видобутку вугілля. Для багатьох мешканців регіону цей бізнес став стабільним джерелом доходу, адже, наприклад, у Сніжному із 11 шахт працюють дві.

Підрахунки свідчать, що невеликі приватні шахти досягли торік кращих фінансових показників, ніж великі вугільні підприємства. Собівартість палива у легалізованих копальнях становила 118 гривень, а відпускна ціна — 137 гривень. Тоді як на державних шахтах району собівартість однієї тонни «чорного золота» була 360 гривень, а продавали його по 320 гривень.

Ліна КУЩ.

АКЦІЇ

Рейди по «кризових» сім'ях

В Одесі розпочався рейд-місячник «Неблагополучна сім'я». Його проводять служби у справах неповнолітніх, міліція та медичні працівники. Так у області відреагували на оприлюднені факти насильства дорослих над дітьми («ГУ» повідомляв про це 21 січня). Вже перший рейд у Суворовському районі, де на обліку близько 300 неблагополучних сімей, засвідчив: принаймні в семи із них діти перебувають у нестерпних, загрозливих для здоров'я і навіть життя умовах.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

КРИМІНАЛ

І дисертація не допомогла

45-річному мешканцеві одного із сіл Рівненського району Володимиру К. надагодити виробництво спирту на промисловій основі.

Зробити це йому перешкодили співробітники УБОЗу УМВСУ в Рівненській області. Вони виявили підпільну гуральню, вилучили 2,5 тонни мезги, 600 літрів етилового спирту міцністю 90 градусів та все необхідне для його виготовлення обладнання. Проти невдахи-підприємця порушено кримінальну справу за ч.2 ст.204 Кримінального кодексу України.

Перш ніж відкрити власний підпільний цех, Володимир побував у Польщі, де вивчав досвід роботи подібного, щоправда, легального, виробництва спирту, навіть «викопав» з надр книгосховищ Рівненської обласної бібліотеки і вивчив дисертацію з удосконалення виробництва цього міцного напою.

Олександра ЮРКОВА.

Рівненська область.

КОНКУРС

«Золоте перо»

Найвищий рейтинг у журналістів (телебачення, радіо, преса)

28 лютого в Національному палаці «Україна» відбуватиметься IV міжнародний конкурс засобів масової інформації «Золоте перо».

Із усіх конкурсів, де безпосередніми учасниками виступають журналісти, цей проект є унікальним, бо переможців визначають читачі, слухачі та глядачі. Наявність саме такого журі і є запорукою об'єктивної та чесної оцінки, свідоцтвом неупередженого погляду споживача інформації на процеси, що віддзеркалюють газетні шпальти, радіо- та телепередачі. З кожним роком дедалі зростає кількість учасників не тільки з України, а також з Росії та країн близького зарубіжжя. Торік було нагороджено «1-й канал Всемирная сеть (ОРТ)», «Європа плюс» та інші рейтингові радіо-, телеканали, пресу.

Конкурс став уже традиційним, він набуває популярності та авторитету. Сподіваємося, так буде і надалі.

Бажаємо, щоб зростала кількість учасників — а це й підтягнення наших засобів масової інформації до кращих традицій світової преси, телебачення та радіомовлення, пильнування кодексу професійної етики журналіста, солідарність працівників пера, камери та мікрофона.

Наш конкурс спрямований насамперед об'єднати всіх журналістів незалежно від їхніх політичних поглядів, переконань, головне на нашому святі — невимушене спілкування сотень журналістів із провідних ЗМІ України, Росії та близького зарубіжжя.

Отримати «Золоте перо» стало не тільки престижно, а й дуже корисно для ЗМІ, бо такі теле-, радіопрограми, газети, журнали привертають увагу партнерів і спонсорів.

Також висловлюємо подяку за підтримку конкурсу мережі туристичних агенцій «Галопом по Європах», що ось уже більш як півроку успішно демонструє переваги франчайзингу в туризмі.

Лариса МЕДІНА, президент конкурсу «Золоте перо».

У НОМЕР

Бажаючих розпрощатися з боргами побільшало

Понад 14 тисяч угод на реструктуризацію боргів за житлово-комунальні послуги уклали полтавці згідно з законом, прийнятим торік. Загалом населення ще має сплатити комунальникам більш як 150 мільйонів гривень. Створення комісій для роботи з боржниками помітно пожвавило погашення заборгованості в регіоні. Принаймні поточні платежі нині вносять практично стовідсотково.

Григорій ГРИНЬ.

ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ

Хто крайній у черзі?

189 осіб претендують на одну вільну вакансію в Бучацькому районі на Тернопільщині. Понад сто осіб — у Збаразькому, Борщівському, Теребовлянському районах. Загалом навантаження на одне робоче місце в області — 25 осіб. На жаль, Тернопільщина перебуває серед лідерів з безробіття в Україні. Чисельність незайнятого населення порівняно з початком минулого року зросла на 7,4 відсотка і перевищує 100 тисяч осіб. Більше половини безробітних — жінки. Збільшилася кількість безробітних сільських мешканців: їх понад 60 відсотків.

На думку директора обласного центру зайнятості Бориса Довжука, істотно впливає на рівень безробіття тіньова економіка, в якій, за деякими підрахунками, зайнято щонайменше 100 тисяч осіб. Водночас за кордоном працюють від 50 до 100 тисяч осіб (точної кількості, на жаль, ніхто не знає). На батьківщині вони могли стати потенційними безробітними. Отже, рівень безробіття більш-менш об'єктивний і свідчить він про те, що економіка області, незважаючи на деякі позитивні зрушення, все ще у важкому стані.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

ІНІЦІАТИВИ

Програма перспективного будівництва

У Запоріжжі таку розробили на 2004—2006 роки. На думку міського голови Євгена Карташова, це дасть можливість комплексно підійти до розв'язання житлових проблем запоріжців. Уже цього року з міського бюджету, коштів молодіжно-житлових кооперативів і за рахунок інвестицій плановано витратити понад 72 мільйони гривень для будівництва нових сімейних гніздечок.

Олександр АБЛІЦОВ.

СТАТИСТИКА

Податкова мене порахувала!

Найпоширеніша причина звернень мешканців Луганщини до податкових органів — відмова громадян від присвоєння їм ідентифікаційного коду. Люди пояснюють своє небажання значитися в списках під певним номером релігійними мотивами. Однак, як вважають податківці, аж ніяк не всі в цьому плані заслуговують на довіру. Кожну відмову розглядають окремо. Найбільше до податкових структур письмово звертаються пенсіонери — 38 відсотків.

Алла АНТИПОВА.

ВІТЧИЗНЯНИЙ СТИЛЬ

Рейсовим автобусом по... рейках

Не усміхайтеся і не дивуйтеся, бо йдеться не про якийсь каламбур, диваків чи порушників дорожнього руху. Як заявив на зустрічі з журналістами заступник начальника Головного управління локомотивного господарства «Укрзалізниці» Микола Снітко, нинішнього або на початку наступного року дехто з нас зможе проїхатися з вітерцем рейсовим автобусом по рейках.

Потреба в таких автобусах, зауважив Микола Петрович, давненько назріла. Адже доволі часто економічно невигідно відправляти, скажімо, приміський електро- чи дизельпоїзд, у якому десяток-другий пасажирів. Тому на деяких ділянках у певний час і знадобиться одно- чи двовагонний автобус-рейкохід. На ньому, на відміну від дизель-поїздів, буде одна дизельна установка і обслуговуватимуть її спершу машиніст з помічником, а згодом один спеціаліст. Підраховано, що нашій країні потрібно мати 180 автобусів із залізними колесами.

Володимир ПІДВИСОЦЬКИЙ.

ОТАКОЇ!

За шкуру ведмедя «спустять шкуру» з браконьєра

На одного ведмедя менше стало в карпатських лісах. Для святкового столу його вполював на території Гутівського заповідника Богородчанського району мешканець села Зелена Надвірнянського району, до речі, працівник місцевого лісгоспу. Він забрів у заповідник, сподіваючися підстерегти кабана. А коли наткнувся на ведмедя, то, ймовірно, подумав, що він смакуватиме не менше. Але не так сталось, як гадалось. Не встиг чоловік разом з односельчанами, що їх довелося кликати на допомогу, дотягти вбитого ведмедя на своє обійстя, зняти з нього шкуру і порубати тушу на шматки, як на свіжину нагодилися працівники природоохорони, котрих викликали єгері, стривожені пострілами в заповіднику. Ведмежатину вилучили, а браконьєр ще довго її згадуватиме, бо доведеться відповідати за незаконне полювання.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківська область.

СУСПІЛЬСТВО

Полігон майбутніх перегонів

РЕГІОН: ПОЛІТИЧНИЙ СПЕКТР

Завжди толерантне Закарпаття останнім часом стало регіоном посиленої уваги не лише в Україні. Багато хто вважає його, з огляду на майбутні президентські вибори, своєрідним полігоном для відпрацювання різних передвиборчих політичних технологій. За основу беруться події, що знову розгорнулися навколо виборів мукачівського міського голови, зокрема у протистоянні між «Нашою Україною» та об'єднаними соціал-демократами. Саме ці дві сили — головні гравці на закарпатському політичному полі. Вони найчисельніші і найбільш структуровані.

Партії

Переважна більшість обласних організацій політичних партій та громадських організацій, яких на Закарпатті зареєстровано більш як 70, особливою активністю не відзначаються, і передвиборний дух ще не рве їхні тіла не те що до бою, а й навіть до дії. Створюється враження, що вони придивляються до цих технологій, щоб застосувати їх для майбутніх локальних боїв за умови, якщо не буде єдиного кандидата від влади. У разі якщо такий кандидат буде, можливо, що окремі з них «флюгернуть» у його бік, щоб мати від цього хоч якісь дивіденди.

Обласні організації НРУ, УРП «Собор», БЮТ, КПУ, СПУ, ВО «Батьківщина» мають власний хребет і час від часу виходять з окопів, щоб провести протестні акції. Це стосується збору підписів за відкрите всенародне обрання Президента України, осуду політики підвищення цін, вступу України в ЄЕП, критики політичної та пенсійної реформ тощо.

Та найкращу характеристику діяльності політичних партій і майбутніх президентських перегонів дають самі закарпатці. Їхні мотиви продиктовано реаліями життя. Це засвідчують результати комплексного вивчення громадської думки стосовно соціально-економічних та політичних процесів в Україні загалом і на Закарпатті зокрема, проведеного наприкінці минулого року науково-соціологічною лабораторією Закарпатського інституту ім. А. Волошина МАУП. Результати його опублікувала 24 січня тижнева закарпатська газета «Срібна Земля». Отже,

Електорат

На запитання, чи цікавляться респонденти політичними подіями в Україні, 78,1 відсотка опитаних відповіли ствердно. Найбільш активні політично — мешканці Мукачівського, Міжгірського, Воловецького, Виноградівського та Хустського районів, найменше —Іршавського, Перечинського та Великоберезнянського. Щодо оцінки політичної ситуації в Україні та на Закарпатті, то нормальною і доброю її вважають відповідно 38 та 53,9 відсотка, поганою — 28,2 та 17, 7 відсотка. Економічну ситуацію в Україні оцінюють як негативну 55,7 відсотка опитаних, на Закарпатті — 40,2 відсотка.

Оцінка роботи народних депутатів у Верховній Раді така. Позитивною її вважає лише 7,2 відсотка опитаних, посередньою — 26,6, негативною — 47 відсотків. Тій чи іншій фракції у Верховній Раді та їхнім політичним партіям закарпатці довіряють так: «Нашій Україні» — 33,5 відсотка, СДПУ (о) — 13,9, БЮТ —10,8, СПУ та КПУ — по 8,5, «Регіонам України» — 6,2, Партії промисловців і підприємців — 4,4, НДП —3,7, «Трудовій Україні» — 3,3, Аграрній партії — 2,6, «Демократичним ініціативам» — 0,2 відсотка.

До органів влади України та інших громадських інститутів з довірою опитані ставляться так: Президента — 28 відсотків, уряду — 39,2, Верховного Суду — 29,9, СБУ — 47, міліції — 19,9, засобів масової інформації — 44,7. Найбільшу довіру — 73,2 відсотка — має церква.

Засоби масової інформації

За соціологічним моніторингом провідних регіональних газет найбільш читабельними й поширеними є тижневик «РІО» (тираж 20 500 примірників), «Новини Закарпаття» (35449), «Європа-центр» (11 200), «Срібна Земля» (6 000), «Фест» (10020), тижнева закарпатська газета «Старий Замок» (12 407), «Вісті тижня плюс» (5000) і «Закарпатська правда» (тираж 7010 примірників). Провладні з них — «Новини Закарпаття», «Закарпатська правда» й «Вісті тижня плюс», опозиційні — «Старий Замок» та «РІО». Перша з них стоїть на засадах «Нашої України», друга — на позиціях народного депутата України Сергія Ратушняка. «Європа-центр» схиляється до поглядів народного депутата України Едуарда Матвійчука і у зв'язку з його переходом із «нашоукраїнців» до «регіоналів», хоч не надто й відверто, але все-таки змінює акценти від Віктора Ющенка до Віктора Януковича. До честі газети, вона об свого попереднього кумира ноги не витирає. Виважену позицію, навіть попри свої симпатії до «Нашої України», займає «Фест». «Срібна Земля» переважно відображає погляди свого шеф-редактора Віктора Бедя та Християнсько-народної спілки Закарпаття, яку він очолює. Опосередкований індекс довіри цих видань згідно із соціологічним моніторингом згадуваного інституту такий: «Старий Замок» — 4,69, «Закарпатська правда» — 4,65, «Новини Закарпаття» — 4,29, «Європа-центр» — 4,17, «Фест» — 4,15, «Срібна Земля» — 4,14, «Вісті тижня» — 4,09, «РІО» — 4,02.

Мал. Вадима СИМИНОГИ.

То в кого чуби тріщать?

Нагадаємо, що згідно з указом Президента України Леоніда Кучми за 25 грудня 2003 року «Про заходи щодо забезпечення конституційних прав громадян та нормалізації життєдіяльності м. Мукачевого Закарпатської області» виконувачем обов'язків Мукачівського міського голови на період до обрання міського голови в установленому законом порядку призначено заступника голови обласної державної адміністрації Мирослава Опачка.

У зв'язку з останніми подіями в Мукачевому Закарпатський інститут політичних досліджень провів репрезентативне телефонне опитування мешканців міста. На запитання, чи схвалюють мукачівці указ Президента про призначення заступника голови облдержадміністрації Мирослава Опачка, «так» відповів 21 відсоток опитаних, «ні» — 48 відсотків, «важко відповісти» — 28. На вибори міського голови 18 квітня, за результатами цього опитування, прийдуть 82 відсотки, не прийдуть 6 відсотків, 11 не визначилися. Результати опитування коментують так: «... Указ Президента не відповідає політичним настроям мукачівців. Загалом вони залишаються стабільними з літа минулого року, але промовистим є те, що істотно втратив у популярності Ернест Нусер. Таким чином, за нормальних обставин виграти мукачівські вибори чинній обласній владі буде дуже важко».

Голова обласної державної адміністрації Іван Різак вважає, що в Мукачевому, як і в усьому Закарпатті, триває спокійне, розмірене життя. На запитання про його ставлення до заяв опонентів про те, що указ глави держави з правової точки зору некоректний, він відповів: «Я думаю, що тут довго коментувати не потрібно, бо указ Президента України прийнято відповідно до чинної Конституції України і однозначно буде виконано».

І його вже виконують. Місто над Латорицею почало відчувати солідні фінансові ін'єкції. За повідомленням прес-служби облдержадміністрації, для прискорення виконання свого указу Президент України доручив Прем'єр-міністрові Віктору Януковичу «вжити заходів до відпуску з Держрезерву продовольчого зерна для забезпечення нагальних потреб Мукачевого, забезпечити фінансування у необхідних обсягах робіт із реконструкції захисних споруд, визначити обсяги і джерела фінансування в 2004 році невідкладних заходів із модернізації житлово-комунального господарства Мукачевого». Першому віце-прем'єр-міністрові Миколі Азарову, голові Держказначейства Петрові Петрашку, голові Закарпатської облдержадміністрації Івану Різаку доручено «забезпечити вчасне перерахування запланованих на січень субвенцій з держбюджету (з урахуванням сум заборгованості за минулий рік) на надання допомоги сім'ям з дітьми, малозабезпеченим сім'ям тощо». Глава держави також дав низку інших доручень для розв'язання соціально-економічних питань Мукачевого.

Чи не підстави ли для спростування відомого прислів'я про сварку між панами та мужицькі чуби?

Іван ГУДЗОВАТИЙ.

Закарпатська область.

САМОВРЯДУВАННЯ

Рік без голови

Мітингом на головній площі міста і закликами нарешті провести вибори міського голови відзначили бахчисарайці річницю конфлікту між районною державною адміністрацією і місцевим самоврядуванням.

Як уже повідомлялося, рівно рік тому депутати групи «Право» висловили недовіру законно обраному міському голові Віталію Курбатову. Рішення тієї сесії суд скасував як незаконне, але міського голову Бахчисарая від посади відсторонили на час слідства з порушеної проти нього кримінальної справи.

Переобраний на посаду міського голови на виборах-2002 В. Курбатов керував у своєму кріслі менш як рік.

Виступаючи на нинішньому мітингу, опальний міський голова заявив, що не почувався у відставці і вважає, що владу в місті самочинно захопила секретар міськради Світлана Бєлікова зі своїми прибічниками за підтримки голови райдержадміністрації Володимира Циганського.

Оскільки протягом року нові вибори міського голови не призначено, Віталій Курбатов продовжує шукати справедливості у Верховному Суді та адміністрації Президента. У листі, надісланому на ім'я Віктора Медведчука, він цитує рішення Сімферопольського районного суду, яким голову райдержадміністрації В. Циганського зобов'язано у тримісячний термін вибачитися перед Курбатовим у присутності депутатів міськради і виплатити колишньому міському голові Бахчисарая п'ять тисяч гривень компенсації за моральні збитки. Цей позов Курбатова до суду також розглядали рік.

Хоч би як там було, а пристрасті навколо влади в Бахчисараї розпалюються дедалі більше. На своїй останній сесії міськрада знову відмовилася розглядати питання про обрання міського голови. Чим закінчиться цей трагікомічний серіал про владні пристрасті?

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

Найбільше претензій до юристів і судовиконавців

Мешканці Хмельниччини дістали змогу щотижня дзвонити по прямому телефону до керівництва області зі своїми проблемами. Відкрив цю гарячу лінію голова облдержадміністрації Віктор Лундишев. І вже наслухався. Питали про пенсії, виплату боргів із заробітної плати, про виділення земельних паїв, проведення розрахунків із здавачами молока та м'яса, отримання нагород тощо.

За годину прозвучало понад два десятки звернень. Керівник області стосовно кожного з них дав відповідні доручення обласним службам для вжиття конкретних заходів. Однак, на думку голови ОДА, більшість порушених проблем мали б своєчасно вирішити у районах та містах області, коли б до людей дослуховувалися чиновники на місцях.

Найбільше претензій, наприклад, громадяни мають до роботи органів юстиції та судовиконавців. Адже у багатьох випадках вже є рішення суду, та позивачі роками не можуть домогтися їх виконання.

Отже, започатковуючи таке спілкування, влада не тільки слухає, а й вивіряє «больові точки», що непокоять суспільство.

Ірина КОЗАК.

Хмельницький.

ФОТОФАКТ

Офіцери виховних структур, культпрацівники і бібліотекарі військових частин Севастопольського гарнізону ВМС України взяли участь у методичних зборах «Підсумки культурно-виховної, просвітницької роботи, організації дозвілля з особовим складом у 2003 навчальному році».

Фото Володимира ВЕВДОКА (Укрінформ).

Михайло ГЛАДІЙ: «У політиці важлива позиція, а не поза»

ХТО Є ХТО

Михайло ГЛАДІЙ:

ІЗ ДОСЬЄ «ГУ». Народний депутат України від блоку «За єдину Україну!». Народився 1952 року в селі Стрілків Стрийського району Львівської області. У 1975 році закінчив Омський державний ветеринарний інститут. Доктор економічних наук. Академік Української академії аграрних наук.

Нині — заступник голови Аграрної партії України, заступник голови Комітету ВР з питань аграрної політики та земельних відносин, член депутатської фракції «Аграрна партія України», член Парламентської асамблеї Ради Європи. Одружений, має сина і доньку, четверо онуків.

Фото Укрінформу.

— Який ваш шлях у велику політику? Чому ви балотувалися до Верховної Ради? Це було ваше власне рішення чи якісь регіональні лобістські групи вас підштовхували?

— По-перше, я зовсім не згоден з тими, хто розділяє політику на «велику» і «малу». Як на мене, то політика може бути ефективною, конструктивною чи навпаки. Інколи політичне рішення, прийняте, наприклад, на обласному рівні, має більше соціальне чи економічне значення, ніж окремі популістські кроки, зроблені в масштабі країни.

А по-друге, стосовно конкретно мого шляху в політику, то він, напевне, почався з того дня, коли я, як керівник господарства, прийняв перші самостійні рішення. А точніше, взяв на себе відповідальність. Цю рису вважаю головною для політика будь-якого рівня.

І третє, стосовно рішення йти до парламенту. На час передвиборної кампанії я був керівником Аграрної партії, яка висувала своїх кандидатів і за партійними списками, і в мажоритарних округах. Тож очолив партійний список як голова. Партія брала участь у виборах, щоб отримати якнайбільшу кількість мандатів і створити у парламенті міцне аграрне лобі, якого не було у попередньому скликанні. І ми досягли поставленої мети у блоці «За єдину Україну!» — 29 членів партії стали народними депутатами.

— Нині ви — заступник голови Аграрної партії України, входите до Аграрної фракції парламенту. Наскільки може бути самостійним у прийнятті рішень політик, який належить до певної партії, фракції? Якщо у вас є альтернативна думка, ви проголосуєте по-своєму?

— Є питання, принципові для мене незалежно від того, як вирішить фракція. Це, зокрема, законопроект про визнання ОУН-УПА воюючою стороною. Я завжди буду його підтримувати — не можу йти проти свого болю, проти пам'яті батьків. І мої колеги по фракції мене розуміють і ніхто не дорікне. Хоча відстоювати позиції треба до прийняття рішення, а після — дотримуватися принципів так званого демократичного централізму. Інакше буде хаос. Але водночас є позиція, і є поза. Я — прихильник першого.

— У Кабміні ви працювали при трьох прем'єрах. Можете порівняти їх ставлення до проблем аграрного сектору, методи вирішення?

— При Лазаренку я працював завідувачем відділу АПК. Павло Іванович більше займався адміністративними питаннями, політикою, менше уваги приділяв селу, хоча сам аграрник. Я б не сказав, що він утискав аграрний сектор, але особистої уваги — на мій погляд, може, я далі від нього був — приділяв більше харчовій промисловості і переробці. Вони тоді саме стали на ноги.

Стиль Валерія Пустовойтенка більш авторитарний. Приклад — постанова № 1953, коли державні ресурси (майже на 6 мільярдів гривень) пішли на село як товарний кредит. А потім забирали, застосовуючи різні силові методи до керівників. Особливо запам'яталися навчання з цивільної оборони, але той адміністративний тиск не дав ефекту.

Найбільше уваги, хоч як дивно, агросектору приділяв Ющенко. Згадую такий переломний момент, коли його призначили, він уряд увесь сформував (Ющенко наприкінці листопада 2000-го прийшов, а я віце-прем'єром з питань АПК став у січні 2001-го). Я звернувся до нього, мовляв, незабаром весняні польові роботи, ситуація на селі складна, немає фінансових, матеріально-технічних ресурсів. Він вислухав, але не загорівся моїми пропозиціями. Коли йому розповіли, що за два-три тижні сіяти, а нічого нема, він мене запросив, і ми почали працювати предметно. Задав тон: працювати ринковими методами — не рибу в руки, а вудочку. Де взяти кошти? У бюджеті нема. Домовилися максимально використати банки. Але Ющенко каже: «Силою змушувати кредитувати село не буду, треба переконати».

Відпрацювали програму, почали організовувати зустрічі з банкірами. Одну зробили — нульовий ефект. Другу — не хочуть кредитувати... Тільки на восьмий раз крига скресла. Коли вже Ющенко розлютився і питає: «Ви мої колеги чи ні? Ви вірите мені на слово, як колезі, що треба в село давати кошти? Бо постанова №1953 — бачите, як Пустовойтенко не зміг забрати гроші...».

— А які ще були аргументи?

— Приватизація землі та майна. Тоді у людей з'являється впевненість, ініціатива, підуть інвестиції...

— Уряд нерідко вдається до ручного управління, стає, по суті, учасником ринкових відносин. Це тимчасовий, перехідний період чи «так треба»?

— Те, що нині уряд робить — на мою думку, правильно. І до нового врожаю він мусить такими методами діяти. Якщо влада адміністративні важелі випустить із рук — буття проблемі на споживчому ринку. А взагалі я проти таких дій — тиснути на власного товаровиробника, фіксувати ціну тощо. Те, що влітку минулого року пшеницю в державні й регіональні ресурси забирали по 650 гривень за тонну, тепер імпортуємо по 1200—1300 гривень за тонну, є прямою дискредитацією власного товаровиробника. На жаль, шанс уникнути зернової кризи було упущено ще в другій половині 2002-го. Як відомо, за 2001—2002 роки виробили 76 мільйонів тонн зерна. За кордон продали 18 мільйонів тонн продовольчого збіжжя. А Україні на рік для внутрішнього споживання вистачило б 8 мільйонів тонн. Збіжжя вивезли трейдери — не українські — по 100—105 доларів за тонну — майже на 2 мільярди доларів. З цієї суми тільки 40 відсотків у кращому разі отримав сільгоспвиробник. А 5—6 мільярдів гривень — тобто два річних аграрних бюджети — пішло за кордон. Почали у доповідях писати, що Україна входить у п'ятірку світових експортерів. І Міністерство агрополітики, і Мінфін, і Мінекономіки взялися за одне — як продати зерно. Причому нагріли руки люди, які не доклали й мізинця до виробництва. А ми шукаємо кошти, кажемо, селу треба чотири мільярди, вісім...

— Схожа ситуація і з тваринницькою продукцією...

— Саме так. М'ясо у товаровиробника купують по п'ять-шість гривень за кілограм. А на ринку воно коштує 12—15. Казав і віце-прем'єру, і міністру — тут має бути тверда державна рука. Хто гріє руки на цьому? Адже це — великі гроші. Треба не шукати кредитні ресурси ні в наших банках, ні за кордоном, а правильно врегулювати ринкові відносини.

— Стверджують: активно піде великий капітал на село — скоротяться робочі місця.

— Ні. Може, доярок, трактористів стане менше, зате інші сфери запрацюють.

— Чи є перспектива зробити життя в українському селі не менш привабливим, ніж у місті?

— Колись гасло було невиправдане: стерти грані між селом і містом. Як стерти? Село — то село, місто — це місто. Хоча буття на селі привабливішим зробити можна. Держава повинна взяти на себе утримання і розвиток інфраструктури. Бо соціальні програми, як і двадцять років тому, здебільшого висять на керівниках сільгосппідприємств. Вважаю, господарник має лише виробляти агропродукцію, а не перейматися роботою клубів, дитсадків, утриманням доріг. Треба дати селянину можливість взяти від землі якнайбільше. Тоді й зарплата буде гідна, і соціальна сфера виграє. Перетворення на селі неминучі, землю треба втягувати в економічний оборот, прозоро і сміливо виводити на ринок. Але кожен думає: я перший про це вголос не скажу. Виходить як у анекдоті: «Ти за колгосп?» — «Так, але не в моєму селі».

Записала Галина КВІТКА.

«Ще задовго до Ельби» є!

НОВІ ВИДАННЯ ДО 60-РІЧЧЯ ПЕРЕМОГИ

У вересні 2002 року в нашій газеті було надруковано інтерв'ю журналіста-дослідника з Броварів, що у Київській області, **Володимира ДЕМ'ЯНЕНКА (на знімку).** *В ньому йшлося про підготовлену ним до друку книгу, до якої увійшли розповіді про маловідомі або зовсім невідомі факти бойового братерства, взаємодопомоги і взаємовиручки армій, а також окремих воїнів країн антигітлерівської коаліції й, звичайно, про автора.*

Ця книга — наслідок багаторічного пошуку юних істориків-краєзнавців, членів шкільного, зразкового музею «Дитинство і юність, обпалені війною», який створив та очолює Володимир Іванович. І як стверджує він, це перше дослідження даної теми серед усіх країн СНД. Тож, належно оцінивши значення цієї праці, редакція «Голосу України», особисто автор цієї публікації у числі інших спонсорів надали фінансову допомогу авторові у виданні книги. Й ось вона побачила світ у видавництві «Броварська друкарня».

У свою чергу, В. Дем'яненко передав нам три примірники книжки як призи, для розіграшу серед передплатників нашої газети. Тому ми охоче і з радістю повідомляємо читачам про це видання.

Як на мене, у книзі є винятково цікаві й справді мабуть, невідомі широкому загалові факти, про які розповідають безпосередні учасники спільних дій воїнів різних країн у роки Другої світової війни.

Про декотрі з таких — у спогадах тодішнього заступника начальника Всесоюзного об'єднання «Іранрадтранс», інженера-полковника танкових військ Л. Зоріна. Зокрема, про приклади справжнього героїзму, неабиякої мужності і самовідданості, проявлені спільно радянськими, американськими та англійськими моряками, які «дорогою смерті» здійснювали військові поставки із США, Великої Британії до Мурманська, Архангельська та Сєверодвінська. Фашистський підводний флот і авіація, що базувалися в Норвегії, пильнували за морською трасою, постійно нападали на каравани і протягом 1941—1945 років потопили 64 іноземні судна.

Є в книзі і спогад П. Задка із міста Шостка Сумської області про перебування у фашистському концтаборі. Про те, як французькі полонені всіляко допомагали радянським, як йому пощастило втекти з табору і як він потрапив на службу до 9-ї американської армії. А дізнався Петро Федорович про броварських пошуковців із згаданого інтерв'ю Володимира Дем'яненка у нашій газеті.

У книзі надруковано розповідь колишнього юнги Семена Чистякова про «вогненні рейси», котрі здійснювали Тихим океаном, і його лист, в якому є такі слова: «Шановні дослідники бойового шляху моїх ровесників, дорогий Володимире Івановичу!..

Ви здійснили, якщо можна так сказати, краєзнавчий подвиг! Спасибі, що ви є в Україні!»

Подібних подяк і оцінок чимало у книзі. Як і прохань допомогти знайти бойових побратимів із колишніх союзницьких армій.

Володимир Дем'яненко:

— Гадаю, що книга знайде свого читача. І вона, й ваша публікація посприяють розшуку ще не відомих нам колишніх фронтовиків і працівників тилу, котрі пліч-о-пліч з воїнами і трудівниками братніх держав по антигітлерівській коаліції торували шлях до Великої Перемоги, підтримували один одного за жахливого режиму фашистських концтаборів. Вірю, що експозиція залу «Наші дороги зійшлися ще до Ельби» нашого музею поповниться новими цікавими матеріалами. І, можливо, вдасться підготувати доповнену книгу про це.

Дякую редакції «Голосу України» за інформаційну підтримку, надану допомогу у виданні книги! До речі, броварський Будинок дитячої та юнацької творчості передплатив вашу газету і всі його працівники стали вашими читачами.

Незабаром редакція розіграє заохочувальні подарунки серед передплатників нашої газети. Комусь пощастить виграти книгу Володимира Дем'яненка. А він обіцяв особисто вручити свій приз.

А тим, кому не дістанеться книга «Ще задовго до Ельби», повідомляємо, що придбати її можна за адресою: 07403, Київська область, місто Бровари, прес-центр Будинку дитячої та юнацької творчості.

Яків ГАЛЬЧЕНКО.

«Доблесть і честь заповім своїм онукам і правнукам...»

Сотні старих бійців, не дочекавшися нагород, ідуть з життя

ПАМ'ЯТЬ

Світлій памяті гвардії підполковника у відставці, ветерана Великої Вітчизняної війни Михайла Нагорного, всіх воївнів-визволителів, які врятували нас від фашистської навали, присвячується

Серед велелюдного святкового натовпу, що в день 55-ї річниці Перемоги нескінченним потоком прямував до меморіалу Слави, півколом оточеного меморіальною дошкою з викарбуваними на ній 12 тисячами імен загиблих у борні з фашизмом сумчан, запримітив його постать ще здалеку. Високий чоловік у потертому від часу парадному офіцерському мундирі, на якому золотом сяяв справжній «іконостас» орденів і медалей, стояв, обіймаючи встановлену на постаменті «сорокап'ятку», й тихо плакав, ковтаючи непрошені сльози. І стільки в його постаті було приреченості й водночас гідності, що багато сумчан мимоволі не доносили квіти до обеліска, а мовчки клали їх до ніг сивого ветерана. Либонь, зніяковівши від такої нечуваної уваги до власної персони, незнайомець, спираючись на палицю, поволі пошкутильгав до автобусної зупинки. Ось тоді я й запропонував підвезти його додому редакційною машиною.

— Михайло Семенович Нагорний, — чітко, по-військовому відрекомендувався ветеран. — Згідно з указом Президента — від позавчора гвардії підполковник запасу. Інвалід Великої Вітчизняної першої групи. Учасник трьох воєн, маю 88 років. Говорити зі мною треба на всю потужність «динаміків». Тоді почую. Клята контузія вже давно намагається вибити мене з сідла, та я з усіх сил чиню їй опір...

Сказати, що за своє довге життя Михайло Нагорний пройшов вогонь, воду і мідні труби, — нічого не сказати...

Військову форму, з якою потім не розлучався майже 20 років, 19-річний український хлопець уперше надів наприкінці страшного 37-го на Далекому Сході, куди був направлений ешелоном з новобранціями. Прискорені кулеметні курси — і вже в травні 39-го старшина взводу розвідки Нагорний зі своїм кулеметом у перших лавах штурмує неприступні гомінданівські укріплення на Халхін-Голі. Японці, звісно, в боргу не залишилися: наприкінці червня вліпили-таки чималу порцію свинцю у відважного кулеметника. Більше двох місяців окльгував той у шпиталі, де й отримав свою першу бойову нагороду — орден Червоного Прапора. Другу —орден Червоної Зірки — відважному солдатові власноруч прикріпив всесоюзний староста Михайло Калінін, тепер уже після фінської кампанії, на якій старшину Нагорного було поранено вдруге. Після цього 21-річний орденоносець навчається в артилерійському училищі і Велику Вітчизняну зустрічає командиром взводу «сорокап'яток».

Трохи більш як два роки, упродовж яких за мужність і героїзм був нагороджений ще трьома орденами: другим Червоного Прапора, Вітчизняної війни першого і другого ступенів, — оберігала його доля. А на початку третього — ворожий снаряд, випущений з німецького «тигра», розірвався прямо перед «сорокап'яткою» на другий день наступу радянських військ на Курській дузі, змішавши із землею всю гарматну обслугу. Заступника командира батареї, гвардії старшого лейтенанта Михайла Нагорного — напівживого, контуженого, мов решето посіченого осколками — однополчани відкопали майже з-під метрового шару землі, що тоді ледь не стала йому домовиною. За цей останній бій йому вручили, знову-таки в шпиталі, орден Богдана Хмельницького. На ноги лікарі поставили героя лише за півроку. Про фронт і мови не могло бути, тож його направляють у розпорядження тоді нікому не відомого Михайла Калашникова, в якого капітан Нагорний стає правою рукою на надсекретному полігоні з випробування нової стрілецької зброї. У відставку гвардії майор Михайло Нагорний вийшов у середині 50-х, повернувся до рідних Сум, де ще 15 років пропрацював інженером в засекреченому технологічному бюро...

Фото Олександра СИНИЦІ (УНІАН).

Хода ветеранів Хрещатиком у день 57-ї річниці Перемоги у Великій Вітчизняній війні, 9 травня 2002 року.

— Не забули мене фрунзенці, — з гордістю, притаманною лише мудрим, досвідченим людям, повів розмову ветеран. — Напередодні кожного свята Перемоги я в них — найпочесніший гість. Щоразу посилають по мене «Волгу», а потім по дві години не відпускають з трибуни: за що отримав цей орден, а за що інший. А сьогодні о другій по обіді самі завітають з гостинцями, і, як годиться, чарчину наливки за бойових побратимів перехилимо. Більше однієї вже не подужаю. А після них школярі щебетатимуть привітання, а я їх частуватиму тортом. Потім прийдуть син В'ячеслав, викладач університету, кандидат технічних наук, з двома моїми дорослими онуками. І знову до пізньої ночі оповідатиму їм про війну, про роботу з Калашниковим та як йшов до Михайла Калініна по другий орден... Я хоча майже глухий, але пам'ять ще не підводить. Багато конкретних дат, щоправда, позабував, та більшість подій не стерлася...

І лише тоді я відважився спитати у Михайла Семеновича, чим була викликана та миттєва слабкість солдата біля меморіалу Слави?

— Образою за себе й за інших ветеранів. Указ про нагородження орденом офіцерів-фронтовиків Президент підписав, а самих орденів —катма. І невідомо, коли будуть. Замість підполковницького звання краще б орден вручили. Українського Богдана. Може, підбадьорив ветеранові?...

— Та у вас бойових нагород і так не міряно...

— Хочеш сказати — на біса мені ще одна? Поясню. Не для того, щоб гендлювати чи в могилу з собою забрати. Всі нагороди заповім своїм онукам і правнукам, а ті, в свою чергу, передаватимуть їх у спадок своїм нащадкам. І тоді кожне наступне покоління знатиме: Честь, Совість і Доблесть в усі віки залишатимуться найвищим мірилом людської гідності.

Більше року намагався я виконати прохання гвардії підполковника Михайла Нагорного. З десяток разів навідувався до міського і обласного військкоматів, звертався по допомогу безпосередньо до обох військкомів. А скільки ще нині живих фронтовиків чекають, коли їм вручать орден Богдана Хмельницького...

За три з половиною роки від підписання президентського указу на Сумщині у вічність пішло кілька сотень тих, кому цей орден належало одержати. Не дочекався довгожданої нагороди і гвардії підполковник Михайло Нагорний. Він помер напередодні 57-ї річниці Перемоги. Незадовго до смерті передав бойові ордени і медалі — одвічні знаки честі, мужності і доблесті — своєму синові...

Владислав ЖМУРКОВ.

Суми.

МОРАЛЬ

Схід сонця з Гаррі Поттером, або Література — це тільки товар

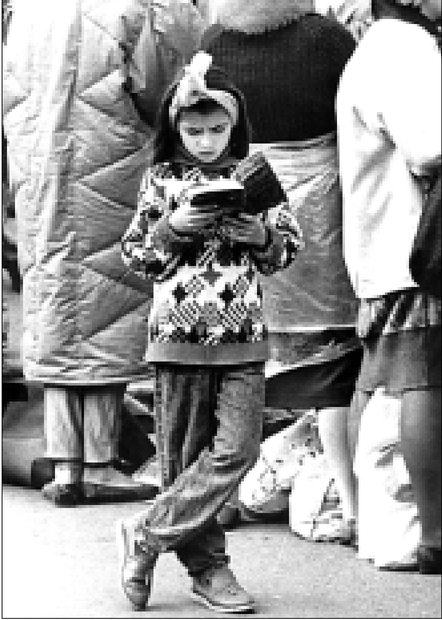
Минулої суботи польські книгарні мережі магазинів «ЕМПіК» відкрилися незвично рано: у Лодзі — о 7.24, у Бидгощі — о 7.00, у Познані — о 7.36. Саме у цей час у Польщі розпочалася презентація п'ятої книги Джоан Роулінг про найпопулярнішого у світі чарівника Гаррі Поттера, яка має назву «Гаррі Поттер і орден Фенікса».

Незважаючи на офіційну заборону читати книги про Поттера у школі, на засудження магічного книгосеріалу з боку католицької церкви, попри сильний мороз познанські поттеромани товпилися біля входу до «ЕМПіКу» ще о сьомій. Шанувальниками юного чарівника виявилися здебільшого діти віком від восьми до тринадцяти років. Багато з них, з поваги до кумира, вирядилися у «магічні» плащі й чаклунські капелюхи. А за склом, на вітрині, вже стояла мрія кожного поттерівця — книжка про нові пригоди Гаррі. Коштує це чудо дитячої літератури 43,99 злотого (близько 46 гривень). Для тих, хто у перший день продажу придбає п'ятий том, керівництво магазину пропонує значні знижки на купівлю чотирьох попередніх (якщо ви їх раптом не прочитали).

Рекламна кампанія п'ятого Гаррі на цьому не вичерпувалася. Окрім книжки, на вітрині й полицях можна було знайти пенали, ручки, плакати із його зображенням. Біля входу працівники магазину роздавали аркуші з конкурсними запитаннями, давши відповідь на які, можна отримати безкоштовно плакат з Гаррі. Запитання номер сім звучало так: «Який улюблений смак Рона, найкращого друга Гаррі?» І варіанти відповідей: а) шоколадної жаби; б) м'ятного кролика; в) кремової змії. Досить дивні смаки, певне, має той Рон.

Рівно о 7.30 до «ЕМПіКу» під'їхав «чарівний» трамвай, з якого вийшли сучасні дитячі кумири — відьми, чаклуни і ще якась нечисть. І нарешті двері книгарні відчинилися! Як неправий той, хто сказав, що сучасна молодь не дружить із книжкою! Дружить, тільки з якою...

Працівники служби охорони дещо розгубилися перед шаленим натовпом юних поттероманів. Уже за хвилю перший хлопець стояв перед касою з омріяним «Гаррі Поттером». За п'ять хвилин до каси вишикувалася ледь не півкілометрова черга. «Шановне панство! У підвалі теж є каси!» — лунало з гучномовця. «Я маю цю книжку! Я щаслива!» — сказала мені тихо восьмирічна Аніта, тримаючи в руках «Гаррі».

Фото Олекси ВАЩЕНКА.

Абсурдність того, що відбувається, схоже, розуміла тільки група молодих людей, які, очевидно, зайшли до магазину після нічної вечірки. «Я люблю тебе, Гаррі Поттер!» — кричав, сміючись, один з молодиків. Однак охорона, певно, не повірила в щирість його почуттів і попросила поводитися стриманіше.

Нещодавно в Польщі відбулася значно скромніша презентація книги хорватської письменниці Дубравки Угресич, що, на мою думку, має дуже влучну назву: «Література — це тільки товар».

Тетяна ПАСОВА.

Познань.

ЗООХАЩІ

Врятування кенгуру

Австралійські рятувальники провели незвичайну операцію. Допомога знадобилася кенгуру, що його приплив мало не віднік в океан. Ці сумчасті полюбляють приймати водні процедури. Але купання в розбурханому океані небезпечне. Кенгуру був уже за сто метрів від берега, коли його побачила берегова охорона. Рятувальники витягли геть знесилену тварину на берег, напоїли молоком, а потім відпустили на волю. Затримуватися на березі дивом врятований кенгуру не став і швидко сховався в кущах.

А ЯК У НИХ?

На сніжки накладено заборону

Влада канадського міста Торонто заборонила школярам грати в сніжки, повідомляє Рейтер. Вона вважає, що ця гра є агресивною, пропагує насильство і небезпечна для дітей.

«Ми не можемо підтримати ігри, під час яких діти кидають одне в одного каміння, палиці або навіть сніжки», — заявив представник міського департаменту освіти в інтерв'ю агентству. Він з жалем констатував, що діти, вочевидь, навряд чи відмовляться від таких забав. Однак, за словами представника департаменту, ті школярі, які заподіють комусь травми під час гри в сніжки, будуть покарані в адміністративному порядку.

ФОТОФАКТ

У японському місті Асошикава відкрився зимовий фестиваль. Цю снігову гірку «Мама дракона» побудували співробітники сил самооборони.

Фото АФП.

Вежа Давида до царя не має жодного стосунку

ЗАМІТКИ ПРО СВЯТУ ЗЕМЛЮ

Ці замітки не претендують на глибокий історизм чи вивірену в бібліотеках достовірність. Просто хотілося поділитися з читачами незабутніми враженнями, які справив на нас Єрусалим. Тут, як біля пірамід у Єгипті, розумієш, яка ти піщинка в історії людства і що життя — це тільки мить. На жаль, наше знайомство з Єрусалимом тривало мільйонну чи навіть мільярдну частку цієї миті.

Історія міста сягає корінням в імлу століть. Ніхто не може сказати, хоча б приблизно, час його заснування. Більш-менш достовірний період починається з часів правління царя Давида, котрий 1004 року до н. е., об'єднавши ізраїльські племена, захопив Єрусалим і переніс туди столицю свого царства. Згідно з іншою версією цар Давид нікого не об'єднував і нічого не захоплював, а місце під Єрусалим обрав лише тому, що на ці пагорби ніхто з інших племен не претендував.

У «Старому місті» Єрусалима в оточенні арабських сувенірних крамниць розташована цитадель, яку ще називають вежею Давида, — могутнє оборонне укріплення з трьох величезних веж. Комплексу понад дві тисячі років! Коли потрапляєш усередину, то відчуваєш просто щенячий захват і біжиш стрімголов всіма сходами й переходами, раз у раз припадаючи на хвилинку до бійниць, щоб побачити черговий запаморочливий краєвид Єрусалима. Туристів майже немає, і здається, що ти тут сам на сам із древніми каменями. І тільки-но прикладеш до них вухо, як почуєш

Давид з головою Голіафа.

Повсякденне життя біля стародавніх стін.

євреїв, котрі бубонять молитви, хрестоносців, які брязкають зброєю, й завивання мулли... Особливо у фортеці «відривалися» теле- і фотожурналісти. Здавалося, вони геть не відчувають ваги своєї техніки і, наче на крилах, злітають дедалі вище й вище. А кожен наступний знятий ними кадр у тисячу разів кращий за попередній.

Цікаво, що сам Давид до фортеці не мав жодного стосунку. Її було побудовано вже за царя Ірода. Від Іродової будівлі вціліли лише фундамент і нижня частина однієї з веж. Архітектура ж цитаделі несе на собі відбиток усіх завойовників міста. Вражає те, скільки хазяїв у нього було після Давида! Частина укріплень збереглася з довізантійського періоду, дві чотирикутні з'єднані стіною вежі закладено хрестоносцями. Перебудовували фортецю і за часів османського панування. А зі сходів її західного входу генерал Алленбі проголосив 1917 року встановлення в Палестині британського мандата.

Площа біля підніжжя вежі Давида носить ім'я брата старика Хоттабича (жарт!) — Омара Хуссейна ібн Хоттабба. Цікаво, що цитадель оточує рів. Що тут цікавого? Те, що наповнити цей рів водою в тутешніх краях — завданнячко не з простих. Утім, хрестоносці над такими дрібницями не замислювалися: фортеця — так фортеця. До того ж якщо лити смолу на голови обложників, то вона не забруднить усіх околиць...

У «цитаделі Давида» нині розташований Музей історії Єрусалима. Сказати, що ми його відвідали, було б великим перебільшенням. Через дефіцит часу обмежилися тим, що лише зазирнули в різні зали. Мені здалося, що найяскравіше в музеї представлено період мусульманського панування над містом. Усе інше — макети, діорами, картинки, схеми, голограми. Утім, так само, як і в більшості місць у Єрусалимі, історія тут усе-таки не в музеях. Вона лежить шарами в глибині землі. Ось — арка від споруди, що колись стояла всередині. Чергове свідчення минулого — руїни усередині фортеці, що залишилися з часів Маккавейського повстання. А ще серед сходів і веж, терас і підйомів на рівному місці стоїть самотнє дерево. Кожен сам може придумати для себе, що воно символізує...

Яна СТАДІЛЬНА.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

НавколоЕколо

Нічні тіні...

Кого не злякає безшумний привид сови чи її голосний «сміх» у нічному лісі! А чого боятися? Сова — просто птах, але живе інакше, от і має бути іншою! Найбільша сова України — пугач.

Він не полюбляє сусідства з нами, гніздиться в глухих місцях. Найменша з наших сов — сичик-горобець. Він відчайдушний мисливець, ловить здобич за розміром майже як сам. А в разі надлишку корму робить запаси, взимку складає здобич у природні морозильники, перекладаючи її зеленими шишечками, щоб не зіпсувалася. Він теж самітник. Але є види сов, що живуть поруч з нами. Хатній сичик живе на горищах, під дахами. Цікаво спостерігати, як виходять пташенята — немов маленькі чоловічки, що кланяються. Коли сова «кланяється», вона оцінює відстань до об'єкта. Вухаста сова теж звичний мешканець околиць і парків. Гніздиться в старих сорочачих гніздах. Узимку ці сови збираються на днювання. Виберуть дерево і сидять там нерухомо, іноді відразу кілька десятків. Якщо їх потривожити, вони опускають голови вниз і дивляться на вас «здивованим» поглядом, піднімаючи «вушка» — особливе пір'ячко на голові. А от сипуха — красивий птах, низ у неї часто кремово-білий, а лицьовий диск узагалі білого кольору. Гніздяться сипухи на горищах. Але цей птах зустрічається у нас дуже рідко, нині невідоме жодне гніздо на території України! Рідкі також пугач, мохноногий сич, горобиний сичик, довгохвоста і бородата сірі сови і сипуха, їх довелося занести до Червоної книги України.

Сергій ГЛАДКЕВИЧ,
фотограф-натураліст.

КОНКУРСИ

Анастасія, Неллі та Єлизавета — зірочки в небі

Анастасія Журавкевич.

Ліза Кисельова.

Неллі Толкачова.

Днями у столичному Українському домі відбувся I Міжнародний конкурс юних моделей «Mini-model International-2003». У ньому взяли участь 36 дівчаток та хлопчиків, які приїхали з різних регіонів України, а також Санкт-Петербурга та Ростова-на-Дону. Інформаційну підтримку заходу надавала і наша газета.

Поділ конкурсантів на дві категорії: «Професіонали» та «Відкриття року» був досить умовний, так само, як визнання топ-моделями дітей у віці п'яти чи навіть чотирнадцяти років. Серед них досвідченими манекенниками вважалися ті, хто більше знімався у рекламних роликах, перемагав у різноманітних конкурсах.

Численні глядачі побачили не просто показ мод, а захоплюючу, яскраву виставу. Нудьгувати не було коли, адже на подіумі юні обдарування вражали своєю майстерністю дефіле, артистизмом та грацією. І навіть якщо когось залишили без стрічки, то купу подарунків отримали всі. Квіти, іграшки, солодощі вручали відомі люди, серед яких один із спонсорів — модельєр Михаїл Воронін.

Найдивовижніші нагороди чекали на трьох переможниць: Анастасію Журавкевич та Лізу Кисельову з Києва і Неллі Толкачову з Ростова-на-Дону. На честь володарок Гран-прі названо зірки, що їх було відкрито Кримським астрономічним центром і які досі не мали назви. Отже, у ніч з 1 на 2 лютого три зірки на небі нарекли: Анастасія, Неллі та Єлизавета.

Учасниці конкурсу «Mini-model International-2003».

Анна БОЙКО.
Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

ПЛАТНЕ ЗДОРОВ’Я У СФЕРІ МЕДИЧНИХ ПОСЛУГ

Фармакологічна притча про зелений виноград

ПРОБЛЕМА

За даними проведеного торік Держкомстатом дослідження про доступність для населення медпослуг і лікарських засобів, третина українських родин, члени яких потребували медичної допомоги, не змогли ними скористатися. Основною причиною цього більшість респондентів назвало занадто високу вартість ліків, виробів медичного призначення і послуг системи охорони здоров’я. Схоже, цього року людей, яким сімейний бюджет дасть змогу купувати ліки, стане ще менше.

Міністерство охорони здоров’я України оголосило про створення державної програми забезпечення населення лікарськими засобами. Цей документ нібито має гарантувати народові доступність медпрепаратів, їхні якість і безпеку.

Мал. Вадима СИМИНОГИ.

Про доступність

Хоч би що заявляли високопоставлені чиновники про зниження цін на медпрепарати, це лише популістські гасла, вважає народний депутат України Михайло Сятиня. Об’єктивно таблетки і пігулки в Україні стати дешевими не можуть. За рахунок чого уряд має намір здешевити вітчизняну фармапродукцію? Адже в її собівартості враховано вартість сировини (що її переважно закуповують в іноземних постачальників, а з 1 січня запроваджено акцизи на спирт), використання устаткування, робочої сили тощо. Виходить, щоб знизити ціни на ліки, треба припинити платити фармацевтам і робітникам на наших підприємствах? До того ж зважимо на те, що весь фармакологічний імпорт (готова продукція і сировина) ми закуповуємо за євро. Торік євро подорожчав на 30 відсотків, і це позначилося на формуванні ціни. Реально вона підвищилася. Фахівці пов’язують це зростання ще й з 30-відсотковою аптечною фіксованою націнкою, встановленою, а точніше, відновленою, позаторік. Через неї аптекам вигідніше реалізовувати дорогий імпортний асортимент, ніж наш дешевий. І, виходить, у нас, а точніше — в чиновників немає підстав говорити й обіцяти народу дешеві ліки. Не сподівайтеся.

На думку Михайла Сятині, запровадження 20-відсоткового ПДВ на ліки не тільки знизить купівельну спроможність населення і обмежить його доступ до медпрепаратів, а й зажене аптеки в чорний ринок, спровокує появу фальсифікату в нашій аптечній мережі.

Про якість і безпеку

Цим опікується спеціально створений при Міністерстві охорони здоров’я України орган — інспекція з контролю якості лікарських засобів. Він відстежує і вилучає фальсифіковану продукцію з аптечної торгівлі. Роботи в інспекторів вистачає. За словами першого заступника головного державного інспектора України з контролю якості лікарських засобів Віталія Варченка, підробки найчастіше виявляють серед дорогих препаратів або ліків, призначених для широкого застосування. Чорний бізнес наживається або на ціні, або на обсягах фальсифікованого товару. Серед фальсифікованих ліків, вилучених у минулому році, пан Варченко назвав смекту, трихопол, віагру, валокордин тощо.

Інспекція з контролю якості лікарських засобів рекомендує споживачам: щоб уникнути обману — звертати увагу на ціну фармакологічного товару певної групи (якщо вона нижче — це має насторожити), на упаковку (підозрілі зміна її форми, якості або кольору). Якщо у вас виникли сумніви з приводу справжності пропонованого в роздрібній аптечній торгівлі препарату, інспекція рекомендує звертатися до представників її територіальних підрозділів.

Для довідки: *на території України функціонує майже 8 тисяч аптек, більш як 11 тисяч аптечних пунктів та кіосків, понад 900 аптечних складів. У 2003 році через аптечну мережу було продано ліків і медпрепаратів на суму, що перевищує 3 млрд. грн.*

От і виходить, що теоретично ми маємо право і можливість (з огляду на широкий вибір вітчизняного фармаринку) купувати потрібні нам ліки. Епопею дефіциту медпрепаратів ми вже пережили. Тепер актуальним для більшості співгромадян є дефіцит коштів на їх придбання. Ситуація з ціновою політикою на українському споживчому ринку медикаментів нагадує байку про лисицю і виноград. От тільки є побоювання, що наш необхідний для лікування і підтримки здоров’я «виноград» найближчим часом не дозріє, а буде ставати дедалі «зеленішим».

Ольга ВАУЛІНА.

ТРАВМПУНКТ

Посковзнувся, упав, отямився — гіпс

Зима, на жаль, дарує нам не лише позитивні емоції. За її обов’язкові льодово-снігові атрибути ми часто розплачуємося синцями і переломами.

Щоденна норма «поламаних» пацієнтів в Київській лікарні швидкої допомоги зазвичай становить 20—30 осіб. Під час ожеледиці вона збільшується вдвічі. Водночас столичним лікарям доводиться надавати допомогу 40 відсоткам травмованих з інших міст. Тим, хто на вихідні приїхав до столиці за покупками, у гості чи на екскурсію і невдало посковзнувся...

З початку року лише у травмпункт №1 Шевченківського району столиці звернулося 107 потерпілих з кістковими переломами. Тут виконано 24 складні операції з приводу відкритих переломів.

Підвищений погодний травматизм у короткий термін з’їдає місячні бюджети лікарень. Адже коли людина потрапляє до медзакладу по швидкій, у неї рідко є з собою необхідні для лікування перев’язувальні матеріали і медичні препарати. Знав би де впадеш, підстелив би соломки.

Таке враження, що погода випробовує на міцність здоров’я наших громадян. Нині від різкого перепаду температури і тиску потерпають гіпертоніки, сердечники. Здебільшого примхи зими негативно впливають на самопочуття людей похилого віку.

На знімку: завідувачка травмпункту №1 Шевченківського району Києва, кандидат медичних наук Тетяна Коробкіна **(ліворуч)** і технік Клавдія Нестеренко накладають гіпсову пов’язку на руку пацієнтки.

Ольга ВІТЕР.

Фото Володимира ТАРАСОВА (Укрінформ).

СПРАВИ СЕРДЕЧНІ

У третьому тисячолітті закордон вам допоможе

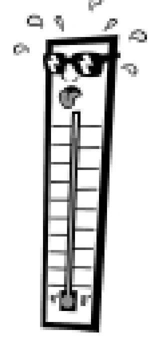
Згідно з даними Міністерства охорони здоров’я України, щороку в країні переносять інфаркт 50 тис. громадян, а інсульт — більш як 140 тис. При цьому смертність від інсульту серед осіб віком старших за 45 років становить 606 чоловік на 100 тис. населення, що удванадцятеро більше, ніж у Швейцарії, і вдвічі більше, ніж у Росії.

Благодійний фонд «Третє тисячоліття» передав Національній спілці кінематографістів України ліки для лікування ішемічної хвороби серця на суму майже 15 тисяч доларів. Як повідомив президент фонду, народний депутат Сергій Кироянц, ця партія розрахована на лікування 50 осіб протягом року. Він передав комплекти препаратів кіноакторам і режисерам Аді Роговцевій, Богданові Ступці і Роману Балаяну.

Сергій Кироянц відзначив, що в рамках проекту співробітництва з гуманітарною програмою «Допомога на благо сердець» міжнародного фонду Project Hope (США) його фонд одержав вісім тисяч комплектів препарату «Мевакор». Цей препарат сприяє зменшенню концентрації холестерину в крові, перешкоджає розвиткові атеросклерозу і знижує негативні наслідки ішемічної хвороби серця. Будь-яка громадська організація і приватні особи за наявності рецепта лікаря можуть звернутися в офіс фонду й одержати потрібну кількість препарату.

ТЕРМОМЕТР

Ловлять і лікують

Стан здоров’я шістьох незаконних мігрантів, затриманих 27 січня прикордонниками Чернігівського прикордонного загону, залишається незадовільним. Не по сезону вдягнені для нашої морозної зими іноземці порушили україно-російський кордон неподалік від пункту пропуску «Грем’яч». Прикордонний наряд, досліджуючи маршрут просування незваних гостей, знайшов труп ще одного мігранта.

Шістьох індусів доставили до Чернігівського прикордонного загону, де з’ясувалося, що всі вони потребують термінової медичної допомоги. Затриманих відправили до центральної лікарні Новгорода-Сіверського. Як показав медогляд, п’ятеро індусів мали різні ступені обмороження, а шостий мав потребу в терміновій операції. Йому видалили підшлункову залозу. Стан громадянина Індії оцінюється як тяжкий.

Протягом минулого року в органах охорони державного кордону померли два незаконних мігранти, а більшість із затриманих іноземців так чи інакше потребують медичної допомоги.

Андрій КУЧЕРОВ.

КОНСУЛЬТАЦІЯ «ПЛАТНОГО ЗДОРОВ’Я»

«У мене були проблеми з нирками. Уролог направив мене на обстеження до ендокринолога. І ось мені поставили діагноз — цукровий діабет другого типу. Цей діагноз мене лякає. Я не знаю, як поводитися, що робити, як лікуватися?»

Вадим МАСЛЯНИК.

Київ.

Ми попросили проконсультувати нашого читача завідувачку діабетичного відділення Київської міської клінічної ендокринної лікарні **Галину МИХАЛЬЧИШИН:**

— На жаль, дотепер нам невідомі ліки, здатні цілком вилікувати цукровий діабет. Ситуація ускладнюється ще тим, що перші симптоми діабету другого типу часто є досить розмитими, і досить часто діагноз діабету встановлюється у разі звернення хворого до окуліста, кардіолога, нефролога, хірурга з приводу захворювань, що є за своєю суттю ускладненнями цукрового діабету, як це було у вашому випадку.

Звичайно, єдиним можливим способом боротьби із захворюванням і його наслідками є правильне лікування, яке контролюють і лікар, і сам хворий. Метою терапії цукрового діабету є досягнення і підтримка рівня глікозованого гемоглобіну (A1c) нижче за 7 відсотків. Цей показник на сьогодні єдиний, що точно відображає стан компенсації цукрового діабету протягом останніх трьох місяців (раніше орієнтувалися на рівень глюкози крові натщесерце).

Досягти необхідного рівня глікозованого гемоглобіну можна із застосуванням різних цукрознижувальних препаратів (зокрема, інсулінів), потрібно лише підібрати правильну дозу. Однак, як заведено казати в ендокринологів, «платою за хорошу компенсацію діабету є гіпоглікемія». Надмірне зниження рівня цукру в крові (гіпоглікемія) спостерігається у разі терапії цукрознижувальними препаратами досить часто. Ознаки легкої гіпоглікемії — слабкість, підвищення потовиділення, тремтіння в тілі, порушення зору тощо. Важка (яка найчастіше трапляється в нічний час) може призвести до судом, втрати свідомості, коми і навіть смерті.

Страх розвитку гіпоглікемій є однієї з головних причин застосування цукрознижувальних препаратів (особливо інсуліну) в недостатньо ефективних, низьких дозах. Так вдається зменшити імовірність надмірного зниження рівня цукру в крові, однак це не вирішує головного завдання — досягнення і постійна підтримка нормального рівня цукру в крові.

Однак проблема ефективної терапії цукрового діабету і підтримки нормального рівня цукру крові досі залишалася в сфері бажаного, але недосяжною внаслідок наявного взаємозв’язку між ефективністю цукрознижувальної терапії і частотою гіпоглікемій, що виникають. Ми намагаємося використовувати у своїй практиці новий аналог людського інсуліну Лантус. Він дає змогу досягати рівня A1c нижче за 7 відсотків без підвищення ризику розвитку гіпоглікемій. До того ж дія цього препарату наближена до вироблення інсуліну здоровою підшлунковою залозою в «фоновому» режимі (проміжках між прийомами їжі).

Від ведучої

У «Далі буде» радість! Таку ідейну назву ми дали нинішній сторінці. Як будь-яке інше почуття, воно рідко трапляється в чистому вигляді. Часто кохання йде поряд зі смутком, а ненависть з розпачем. Так і радість — з гордістю, надією, а бува, й на межі щастя. Словом, сподіваємося, що сьогодні буде весело.

Ірина БУЛАНЕНКО.

Мал. Володимира КАЗАНЕВСЬКОГО.

ДИМИТРОВІ ІСТОРІЇ

Країна, де знають один про одного все

Гортаючи унікальне видання «Інформаційно-аналітичний довідник ЦРУ для уряду США по країнах світу», натрапив на унікальну країну. Принаймні мене вона вразила.

Ця країна називається Острови Піткерн. Розташована вона в Тихому океані, неподалік Нової Зеландії. Тут ростуть банани і кавуни, цукрова тростина і боби. Різноманіття і велика кількість овочів і фруктів. Острови, а їх усього три — власне Піткерн, Дюсі й Оено — зовсім малюсінькі, їх загальна площа становить лише 47 квадратних кілометрів. Аналітики ЦРУ вказали для пріоритетних довідок для свого уряду: приблизно третина невеликого, за американськими мірками, суто урядового міста-столиці Вашингтона. До речі, про столицю: як і будь-яка держава, що поважає себе, острови Піткерн мають таку — це Адамстаун.

Місцеві жителі ловлять рибу, ведуть господарство, ремісникують. А от фрукти, овочі, сувеніри і... поштові марки йдуть на експорт. Продаж марок, як і виробів місцевих майстрів, — основне джерело доходів. Острови Піткерн мають річний прибуток близько 800 тисяч доларів. За ці небагаті, як для держави, кошти змогли навіть провести телефонну лінію на 17 абонентів та автодорогу на острові (щоправда, без покриття) довжиною в шість з половиною кілометрів. Діє й одна радіостанція «АМ».

Там немає конституції, її замінює єдиний у державі закон —

Мал. Віктора ЄВТУШЕНКА.

про самоврядування, та ще час від часу видають місцеві постанови. От і все тамтешнє право. До того і законодавча влада: однопалатна острівна рада з десяти душ, судова влада з одного мирового судді, якого обирають кожні три роки.

На гербі країни зображено щит у зелено-блакитних кольорах, на якому красується жовтий якір. Це не випадково. Річ у тім, що все місцеве населення — це нащадки заколотників, які висадилися тут у 1790 році, з числа екіпажу, що збунтувався, англійського судна «Баунті» і їхніх таїтських дружин. Напевно, тому на островах спілкуються відразу чотирма мовами: офіційною є англійська, крім цього місцеві «шпрехають» на діалекті англійської XVIII століття, таїтянській і власне піткернській (так, є і така мова). Напевно, також саме тому «країна заколотників» у своєму прагненні до волі все-таки існує на карті, незважаючи на всі проблеми. А головна проблема на сьогодні в тім, що населення країни Острови Піткерн становить... близько 50 осіб, із яких працездатних чоловіків — 12! Тож якщо справді хочеться волі, її все-таки можна здобути. Нехай і на острові.

Ваш ФІГУРНИЙ.

Цього дня

■ 1648 р. Початок визвольної війни під проводом Богдана Хмельницького. ■ 1722 р. У Російській імперії запроваджено «Табель про ранги»: 14 чинів та форми титулування. Проіснувала до 1917 р. ■ 1926 р. Народилася Галина Кальченко, скульптор. Автор, зокрема, пам'ятників Лесі Українці та І. Котляревському в Києві. ■ 1945 р. У Ялті відкрилася Кримська конференція лідерів СРСР, США та Великобританії — союзників у війні з гітлерівською Німеччиною. ■ 1987 р. В СРСР вийшла постанова, яка дозволяла створювати кооперативи у сфері громадського харчування, побутового обслуговування тощо.

«Жених» за викликом...

Підприємливий чоловік організував прибутковий бізнес на інтимних послугах... кнура

ОТАКОЇ!

Колоритно і з подробицями про це розповіла газета «Село Полтавське». Для тих, хто необізнаний із процесом спарювання свиноматок, авторитетні вчені-фахівці зауважують, що це складна й копітка справа. Насамперед тому, що в більшості наших сіл і хуторів немає селекційних центрів, отож про штучне запліднення тут лише чули.

Отже, слід шукати кнура. А він — дефіцит, бо хто триматиме у своєму хліві такого дармоїда, який корми, як за себе кидає, а м'яса й сала не нагуляє? Та якщо вже й пощастило пригледіти підходящого «жениха», треба замовити транспорт, щоб привезти до нього свиноматку, або навпаки. До того ж вони обоє мають бути в «охоті», а це не завжди збігається. Звідси і проблеми.

Та коли справу поставити з розмахом... Наш герой, придбавши на племпідприємстві кнура, виростив його саме для виконання індивідуальних інтимних замовлень. Рекламу закрутив через «народне радіо» — ефективно і безплатно, отож замовлення пішли. Розрахунок — за кінцевим результатом і не грошима, а натурою: після одержання приплоду замовник віддає одне місячне порося.

Виїжджають на місця в середньому один раз на 3—5 днів. Щоб «годувальнику» було зручно в короткотермінових поїздках, виготовив спеціальний невисокий візок. Очевидці розповідають, що «сватання» відбувається кумедно й водночас статечно. Під'їхавши до воріт, де утримують «наречену», власник відкриває бортик і виганяє хворостиною кнура. А той і не збирається опиратися: легко зіскакує з візка й сам без зайвих підказок прямує у двір. Безпомилково, мабуть, нюхом знаходить хлів, а далі знає, що робити. Затим спокійно повертається на вулицю, залазить у візок і лягає в солому. Собі цілу знає. Буває, свиноматка відмовляє кнурові. Трагедії з того не робить, у зашморг не лізе й під ніж не проситься. Рекламацій, тобто скарг, на неякісну роботу також не має. Одне слово, професіонал!

Господар на свого годувальника ладен молитися. Адже зиск обрахувати просто: за одне аліментне порося (місячне), одержане від кожної свиноматки, на базарі дають 70—100 гривень. А таких поросят щонайменше сотня. То для чого тримати три-чотири корови, різну живність на подвір'ї і зранку до ночі порати їх за копійки? Вочевидь краще й вигідніше бути водієм у кнура.

Григорій ГРИНЬ.

Полтавська область.

МУЗА

Дика енергія

Руслана Лижичко представлятиме Україну на пісенному конкурсі Євробачення-2004 у Стамбулі

Фото Олександра СИНИЦІ (УНІАН).

Щонайменше 160 мільйонів глядачів почують і побачать її «Дикі танці» — поєднання сучасної танцювальної музики, драйву і колориту гірських ритмів і мотивів. У півфіналі Руслана виборюватиме право брати участь у гранд-фіналі конкурсу.

«Дикими танцями», за словами президента НТКУ Олександра Савенка, Руслана перевернула Україну, цілком вірогідно, що справить враження і на європейську публіку. Тим паче, що етнічна музика зараз має великий попит на світовому музичному ринку. Свою програму співачка випробувала вдома (проїхала з 40 концертами Україною) і за кордоном (Німеччина, Великобританія). Руслана каже, що про Євробачення мріяла давно. Однак своєю метою вважає перемогу в Європі, а не лише в конкурсі. Вона відчуває себе в хорошій бойовій формі, готова хоч зараз ринутися у музичний бій. Побоюється тільки конкурентів з Балкан — схожі національні ритми. «Дикі танці», які Руслана виконуватиме разом з балетом «Життя», звучатимуть українською, а кілька рядків приспіву англійською. А щоб якнайкраще проспівати ці рядки, займатиметься вокалом у Британії. За умовами конкурсу, співак має представити кліп — він буде яскравим і бюджетним. Руслана пообіцяла, що грошей не шкодуватиме: «Я маю можливість організувати експедиції до Карпат, зняти кліп і пошити стільки костюмів, скільки буде потрібно». До речі, окремі деталі сценічного вбрання замовлено в карпатських майстрів.

Торік Олександр Пономарьов на Євробаченні посів чотирнадцяте місце серед 26 учасників. Усі намагання «потрапити до формату» в цілому не увінчались успіхом. Як на мене, Руслана і НТКУ зробили правильний висновок: не варто вивчати тенденції перемог на конкурсі — їх нема. А якби й були, встигнути за уподобаннями такої глядацької аудиторії нереально. Принаймні цього разу Європа побачить непоганий український бренд, нашою мовою, з нашим колоритом. Навіть у разі цілковитої поразки можна буде почуватися чесними перед собою.

Подейкують, що Росія на Євробачення відправить Андрія Данилка. Ще один привід порадіти...

Євдокія ПОДОРОЖНЯ.

На знімку: Руслана Лижичко.

І мені за це нічого не буде!

ПОГЛЯД

Стоячи під рясним снігопадом на березі у Гідропарку, я боролася із своїми стереотипами, котрі вперто переконували мене, що на пляжі має бути гарячий пісок і тепла вода. Але цим зовсім не переймалися люди з клубу зимового плавання і загартування «Нептун». Для них пірнути у крижану воду — радість! Вони саме готувалися до чемпіонату, який має відбутися 7 березня у Тернополі.

Спочатку був тест. Треба висидіти у воді одну хвилину. Потім — заплив. А на березі безжальний чоловік із секундоміром спокійно фіксував, хто скільки витримає. Перехопивши мій погляд, Роман Тимовчак охоче розповів про специфіку цього виду спорту, про історію клубу, якому вже 45 років, про людей. Із гордістю представив Григорія Проценка — ветерана Великої Вітчизняної, 1919 року народження! Підійшли іноземці, голландці, також члени клубу, які вже давненько плавають узимку.

А наймолодшому з відважних, Олексію,

лише сім років. До речі, двоє діток знімалися в програмі «Гордість нації». Вони дублювали героїв сюжету, коли старший хлопчик рятує молодшого у крижаній воді. Сюжет тривав півтори хвилини! Пояснюючи, що тут немає нічого фантастичного, мені подарували спеціальну брошуру. В ній є чудова фраза: «Загартування — комплекс заходів з метою підвищення стійкості організму до впливу несприятливого середовища...» Розсудивши, що життя плине саме у такому середовищі, я була готова найближчими вихідними приєднатися до цих людей. Але потім настали будні. Рішучого кроку в крижану воду я поки що не зробила. Але тепер принаймні знаю, що зможу. Якщо захочу. І мені за це нічого не буде!

Анастасія СИРОТКІНА.

Фото автора.

Можна вкрасти, та ніде покласти

ТРЕТІЙ ДЗВІНОК

Публіку дурять просто: пишуть у програмці до вистави чи в титрах до фільму, що Микола — чоловік, а Анна — його дружина. І публіка мусить вірити! А ти зроби так, щоб я й без підпису бачив, що це — чоловік і жінка. І не треба мені класти їх на сцені в ліжко, ні, хай будуть навіть одягнуті, а таки має бути видно, що вони обвінчані й вже до цього давно звикли! Не, це тяжко робити, тому в театрі таке буває рідко. Але буває.

Саме цю рідкість довелося бачити в «Украденому щасті» Івано-Франківського облдрамтеатру (постановка Ігоря Бориса). Я бачив не одне «Украдене щастя», та лиш тут було те, про що казав вище: німий і очевидний драматизм поняття «чоловік-і-жінка». А зроблено це просто. Ось Микола прийшов з лісу, зима, ванни у них нема, треба чоловіка помити, і Анна його миє вологим рушником, миє ззаду й спереду, з голови до п'ят, при тім ні в душі (ні деінде) в них нічого не ворушиться, вони щось собі балакають, так, ніби це миють тарілку, а не людину. Мабуть, отак обмивають покійників.

Оте омивання таке промовисте, що далі виставу дивитися страшно. Бо тут ти ніби сам уперше (і ніби задово до Івана Франка) відчуваєш катастрофу й знаєш, що буде далі: Анна покине Миколу.

Але ти ще не знаєш, яке саме оця, ніби трохи дерев'яна, Анна це зробить. А ось як: у фіналі першого акту ця дерев'яна Анна раптом стає невимовно красива й щаслива. Тобто щаслива — саме коли согрішила! От після цього й зовсім вже страшно дивитися далі. Бо розумієш, що це лиш одна мить щастя, та й та вкрадена, і вона не буде довга. Але й іншої не дано.

І ще одна несподіванка цієї вистави: виявляється, «Украдене щастя» Франка невловимо схоже на «Камінного господаря» Лесі Українки, хоч нібито ці п'єси далекі одна від одної, як карпатські вуйки від іспанських ідальго. Але тут відбувається якесь фантастичне зближення. Якась зірка тривожно світиться в хащі лісу. І декоративні гуцули танцюють собі весело, байдужі до того, що хтось порушив Закон заради Любові.

Ото таке. Залишається додати, що Миколу грав Володимир Пантелюк, Анну — Жанна Добряк-Готв'янська, Михайла — Олександр Шиманський, а показували цю виставу при небувалому напливі щасливої публіки під час звіту Івано-Франківщини у Києві.

Христофор ГРУША.

Голос України

Редактор номера Іван ІЛЛЯШ.

Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Ціна договірна

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для індивідуальних передплатників — 40224, для підприємств і організацій — 60955.
Загальний тираж 159037.

Комбінат друку видавництва «Преса України».
03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»
Зам. 3011020. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 454-84-92; телефакс — 234-72-54; відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44; телефакс — 449-85-62.
E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій
Internet: http://uamedia.visti.net/golos

Передплата на газету «Голос України» (on-line) за адресою: www.dnepropochta.dp.ua; www.presa.ua

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»